Akbaba

— Gördün mü yaptığını?... Senin acelenden, gözkapaklarıma süreceğim kremi almayı unuttum!...

GRAFİKA

üçümüz de hayatımızdan çok memnunuz !

çünkü, sabah akşam kahvaltılarında, daima bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyoruz

SANA ile sıhhatımız ve neş'emiz yerinde. Kalorisi ve A, D vitamini de boldur.

Sana

Kahvaltılık margarini

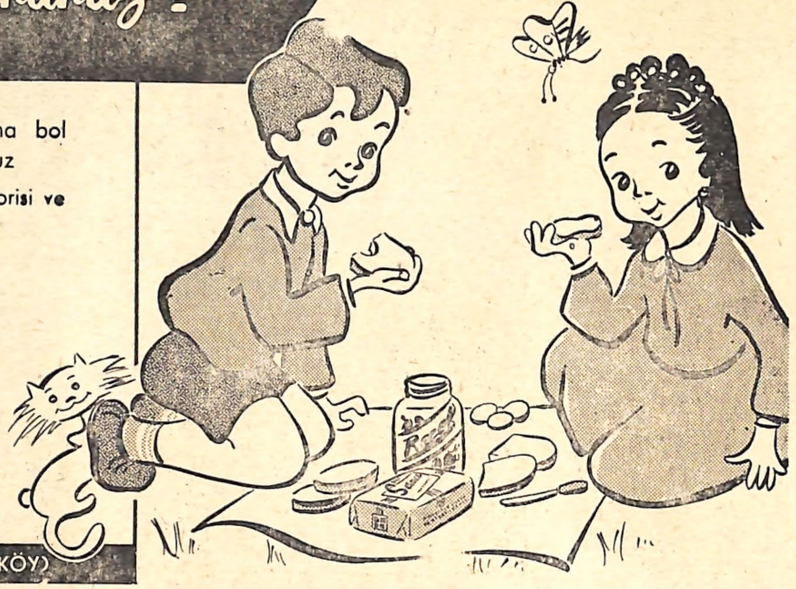

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTi. (BAKIRKÖY)

S-151

REKLAM TİCARET

Bir şah'eser Her zaman Ressamın Paletinden Çıkmaz.

Colorecto

(KOLOREKTO)

SAÇ BOYASI

Saçlarınıza istediğiniz en tabiî rengi COLORECTO saç boyası ile verebilir-siniz. COLORECTO ile boyanmış saçlar tabiî saçlar gibi terbiye edilebilir. Şampuanlar, yıkamalar, ondülasyon, permanant, vesaire ile renkleri kat'iyen bozulmaz.

Plaj mevsiminde

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ahmet KOÇER
Teknik sekreteri : Selâmi Münir YURDATAP
Adres: Akbaba, Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Telefon : 21811 Belediye — İSTANBUL
Basıldığı yer : ERCAN Matbaası

Üç Katlı Ev

Roman

Yusuf Ziya Ortaç

Fiatı 100 Kuruş

SAYI: 126 — CİLT: 5 — 12 AĞUSTOS 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Siyasî mizahî gazetesi

Taşlık, Florya!

Efendim, meşhur ata sözüdür: «Bal tutan parmak yalar» derler. Ama, Florya arsaları ortakları, sevimli dostumuz Mahmut Baler'i de tutup idare heyetine soktukları halde yine avuçlarını yaladılar!

Allah günahlarını affetsin, rahmetli bir iş adamı, Tepebaşı bahçesinde kalabalığı yarıp Talât Paşanın kulağına bir şeyler fısıldar. Mânasız, lüzumsuz bir şeyler...

İttihat ve Terakkinin komiteci Sadrazamı da ayni esrarlı yüzle onun kulağına eğilip sorar:

— Ulan kerata, bu samimiyet fısıltısını yarın piyasada kaça satacaksın?!..

Politika budur ve politikacılarımız, her yerde, her devirde iş adamlarının bu türlü tuzakları karşısındadır. Bazan kotra olacak, bazan nekre olacak, hattâ bazan da kadın olacaktır.

Size bir şey sorayım:

Taşlıktaki mahut arsayı, İsmet Paşa mı aramış, bulmuş ve yüzde bir fiyatına, metresi 15 liradan almıştı dersiniz?

Bir kere değil, bin kere hayır!

İsmet Paşanın tapusu, gizli vurguncunun fermanıdır!

Florya arsaları da böyle değil mi?.. Dargelirli, yersiz yurtsuz küçük memurlar adına kurulan kooperatife, Adnan Menderes'in bağışını bile hisse kaydetmişler!

Yalnız, iki devir ve iki zihniyet arasında bir fark var:

Adnan Menderes, dalaveresi anlayınca, bir emirle arsaları tekrar belediyeye iade ettiriyor. Sayın İnönü ise, Adalardan Kavaklara kadar bakan arsasına kurduğu villâda, gel keyfim gel, oturuyor.

Evet, villâda gel keyfim gel oturuyor ama, değil iktidar koltuğunda, muhalefet sandalyesinde bile rahat oturamıyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Damla..

Nasır

Mısır Başvekili, bir gazeteye verdiği demeçte:

— «Türkiye, Arap memleketleri tarafından sevilmiyor. Çünkü, İsraile karşı bir Arap devleti gibi hareket etmemektedir!» demiş...

Türkiyeyi bir Arap devleti sanan Mısır Başvekilinin adını bilirsniz değil mi: Nasır!

Bu beyanata şaşmamalıdır. Malûm ya, nasır, ayakta bulunur. Eh, Mısırda da ayaklar baş olmadı mı?

ŞIP

— Yüz lira ile nasıl mı aldım?.. Aman efendim, Avrupada her şey o kadar ucuz ve maşallah Türk parası okadar pahalı ki, hattâ elli lira geri getirdim!..

(Necmi Rıza)

Olaylar Alaylar

GÜNEŞ

Oğlum ilk okulu bu yıl bitirdi ama, kuzguna yavrusu Anka görünür derler, benim oğlan da ateş mi ateş... Şimdiden divan şiiri okuyor. Geçende kitaptan başını kaldırdı:

— Baba, mihr, ne demektir?

— Güneş oğlum.

Az sonra tekrar sordu:

— Şems ne demek baba?

— Güneş oğlum.

Çocuk kısmı meraklı oluyor:

— Hurşit, ne anlama gelir?

— Güneş oğlum.

Bir müddet daldığı kitaptan yine başını kaldırdı:

— Âfitap ne demek baba?

— Güneş oğlum.

— Baba, sen okulda iken coğrafyadan çaktın değil mi?

— Yoo... Kim demiş? Hep pek iyi ile geçtim.

— Öyle ise, sen okula giderken beş tane güneş varmış...

KABİNE FİYATLARI

Bu kurnazlığı önce Nata kundura fabrikası yapmıştı. Müşteri yediği kazığın şiddetini anlamasın diye, kunduraya meselâ elli değil de, kırk dokuz lira doksan dokuz kuruş fiyat koyardı.

Belediyenin koyduğu, plâj kabinelerinin fiyatları dikkatinizi çekti mi? Aile kabinesi 405 kuruş, bir kişilik kabine 101,5 kuruş, iki kişilik 148,5 kuruş... Öyle hesaplamışlar ki, kılı kılına, ucu ucuna... Hassas terazide, cev her tartar gibi. Maksat kimsenin hakkı kimseye geçmesin. Yirmi para onlar eksik alsa plâj batar, biz eksik alsak topatarız.

Bu hesap değil, düpedüz, göz göre göre, hem de belediye narhı üzerinden hususî şekilde kazıklanmaktır. A efendim, şunu doğru dürüst 110, 150 yapsanız da, biz de resmî fiyat üzerinden, gönül rahatlığı ile kazıklansak olmaz mı? Ucuzluk bu buçuklu kuruşlara kaldıysa, böyle yarım kazıklar bize vız gelir.

İNŞAATA DEVAAAM..

İki yıl evvel tamirine başlanmış olan Koska-Aksaray yolunun bozulmasına, büyük bir hızla devam edilmektedir. Dosta düşmana karşı şehirdeki imar faaliyetini gösterebilmek için, tamirat işinin beş yıllık sürünceme plânı yapılmıştır. Geçen hafta için de iki karış ray döşenmiş, fakat kanalizasyonun unutulduğu zamanında farkedilerek, döşenen raylar tekrar sökülmüştür. Yolun tamirine iki yüz elli gram donmuş çimento sarfedilmiş, üç parmak asfalt dökülmüş, yaya kaldırımı görülen lüzum üzerine dördüncü defa kazılmıştır.

KAZA MI, İNTİHAR MI?

Sıcakların şiddetinden ailesile birlikte gaflet eseri bir plâja giren Ali Temiz isimli bir vatandaş, fiyatları öğrendikten sonra bir türlü denizden çıkamamış, sonunda boğulmak suretile ancak kurtulabilmiştir.

YENİ SPİKER

İstanbul radyosu, on ses, üç söz sanatkârı alınacağını boyuna ilân etti, durdu. Söz sanatkârının da ne demek olduğunu anlıyamamıştım. Çünkü bizde söz sanatkârı olmayan, ilâç için bile tek bir kişi bulunmaz. İlân edeceğine, yoldan çevir üç kişi, al... Şansına belki de iyisi çıkar. Şimdi radyoda nikâh memurunun karşısında yüzü gözü açılmamış gelin sesi gibi bir vızıldama duyuyoruz. Korkak, ürkek bir ses:

— Sayın dinleyiciler...

İnsan radyonun başında «Ha gayret, ha gayret!..» diye spikeri coşturmak istiyor. Ama ne yapsanız nafile...

— Caz müziği dinlediniz... Şey.. Caz müziği dinliyeceksiniz... Affedersiniz, dinlemişsiniz... Pardon, caz müziği dinliyorsunuz.

İnsan şüpheye düşüyor, spiker mi, yoksa Türkçe imtihanına giren orta okul öğrencisi mi?

KALAFAT

Üzülerek haber alındığımıza göre, sukesiminden aşağısı arıza yapan Gümrük ve Tekel Vekili. Yalovada kalafata çekilmiştir.

YAZISIZ!.. (Çetin Özkırım)

Nasıl Hacı Oldum?..

Ağnatan :
Nevşehirli Mustuva Hakguder

KAÇ yıldır niyet iderim. Gısmat bu yılmış besbelli. Bıldır gideceğim, düğün dernek çıhtı. Üçüncü garıyı nikeh ittim. Anşeyi niden aldığ diyeceğn? İlk garıdan torun torba sahabı olduh. Ondan iş geçti gayrik. Hadice disen, onu da darlaya niye goşiyon... Anşe'nin bubası, ninesi, neyi ölüncek, garip galdı gız... Dünya gader çifti çubuğu, malı davarı, neyi var. Eh gozelliğine de gozel. Almayup da nideceğn? Bırahsam, gûl gibi gızı elin ayuları yiyecek. Al be Mustuva didim gendi gendime. Hemi suvap, hemi de gızın malı neyi ziyan zebil olmaz. Bu sebepten geçen yıl gidemedimdi.

Bu yıl pangadan gredo açtılar. Allah razı ossun, melmekâtta de mugrasi de var. Sahalı disen, onu temelli goyverdik. Heç mi değel, adımız Hacı Mustuvaya çıhar, iti barımız ney artar. Veleekin o gader yolu yalunuz başıma gozum yimedi. Çahırın Bekir'e gittim:

— Bekir be, öleceğz, didim.

— Allah gecinden visin, hep öleceğz, dedi.

— Hac farızadır, bilingi? dedim, galh Hicaza gidelim.

— Eyi, hoş diyon Mustuva Ağa, emme, Hicaza neynen gidilir?

— Düşündüğün şiye bah, bi yol sen garer ver. Dünya malı dünyada galır, Davarı neyi satar savar gelinğ.

Bekir'in ahlı yattı. Davarı, okuzu, neyi sattı. Camgoz'un Ehmet te darlayı sattı, birez de Bezez İriza beyden fayıznan para aldı.

Bizden eveli gidenlerden duyduh. Hicazda kâhat gayme geçmezmiş. Bekirinen Ehmed'in elinden aldım gaymeleri, sarraf Yunusa altınnan değiştirttim. Yıla çıhmadan bi gaç gün eveli de, ırahıyı neyi de bırahtık. Heybeyi, çıhını sırtladıh, vardıh İstanbula. Sirkecide bi ötele indik, gıyamet... Hacılardan yer ney yoh. Zorunan gapı arhasına bir şilte serdik. Başladıh paşaport meemelesine... Günehi vabalı onlara, vesihalıh iresimler çıharttıh.

Papurlar çoh ya, hepsi gazıhçı... Neyse, efendicağzıma diyim, paşaportları sohduh goynumuza. Uzatmıyah lâfı, epdest destisi, bahır ibrik, naşrapa ney de aldıh. Bahır ibrikinen naşrapa çoh ilâzım. İstanbulda açıkgoz pahırcılar var. İki pahırın ara yirine altunları yirleştiriyorlar. Ehmet on altun goduttu, Bekir yirmi. Ben elli altun goduttum emme onlara gostetmedim.

Hacı İrecebin papuruna bindik. Papurun üstünde, altına, burnuna, gıçına, direğine dört bi yanına dahtadan gulübe yapmışlar. Genem en eyisi bu papur, heç mi değel sahabı hacı. Ben gulübenin birine zorunan tıhıldım. Ehmet şişman, nitesek girmiyo. İte gaha deh ittik içeri.

Gümrük meeyenesinden irezillik çıhmadan geçtik. İnşallah, gazasız belesiz menzile varırıh deyi dua ittik. Çıhtıh yola. Çalhalana çalhalana, ne içimiz galdı, ne dışımız. Yolda Ehmet Gulubede tıhıldı galdı. Berekât yolda fırtınaya tutulduh ta, gulübelerin hepsi söküldü, dahtalar uçtu. Denizin orta yirinde, başha papurlar yolumuzu duttu. Megerlim, Hacı İrecebin papurunu Hazreti Nuh'un gemisi sanmışlar. Gaptan:

— Yoh, bu Nuh'un gemisi değel didi ya, ni gadar yemin billah itse, inandıramadı.

Bizi gostertip:

— Meedem Nuh'un gemisi değel, ya bunlar ni? diye dutturdular.

Güç belee derdimizi ağnattıh, salıverdiler bizi.

Yirmi gün diyende Mekke-i Mükerreme'nin ilimanı Cidde'ye vardıh. Amanıng bi ısıcah!.. Papurdan inerken Araplar guşattı bizi. İki altun «ayah bastı parası» vimezsan gomuyolar. Vidik. Ehmet, yanıyom, boğuluyom, dir dutturur. Hereret elli altı direcey miş. Gozümden ataş çıhıyo. Su aranıyoh, yoh... Gayış gibi bi Arap, elinde desti, dasınan su dağıtıyo. Biz zebil sandıh, içtik. Herif, para deyi, yahamıza yapıştı. İçtiğimiz su değel, çamur bulamacı. Koydeki camuşların yıyhandığı golün çamurundan beter. Bir das çamura bir altın aldı.

Cidde'den ileri gomuyorlar. Polise gideceğn, lesse passe, dedikleri bir kahat alacağn. On gün bu kahat için bekledik. Biri Allah ırazı ossun, bir altun ürüşvet vimezseniz, yol vimezler didi. Neyse, ağnadıh işi, vidik altunları... Yetmiş iki millet dolmuş. Hindistandan mı, Sudandan mı, Mısırdan mı, efendicağzıma diyim, Fastan Tunustan mı, Çini Maçinden mi... Şeher toz duman... Su yoh... İrezillik canım. Isıcah nasın, derim gemiğime, dilim damağıma yapıştı. Ehmet, ısıcahtan dizenteri oldu, altı dutmaz.

— Ehmet, oğlum, gendine gel, altın böyle hacı olunmaz.

Bekir'in ısıtması duttu. Çıhtıh Cidde'den. Kimi deve sırtında, kimi eşekte, kimi yayan yapıldah... yürüyoh. Gokten ateş yağıyo. Ehmet:

— Ben ölüyom, size gule gule.. didi.

Bekir, Ehmedi sırtına aldı. Neyse efendim, Mekkeye şukür Allaha vardıh. Cami-i şerifin gapısında Ehmet sizlere ömür.

Kâbeyi tavef ettik. Tufandan sonram Cebreil'in Hazreti İbrama vidiği gara daşı gordük. Birbirimizin üstünde namazı gıldıh. oradan depelere çıhtıh. As-Safa, Al-Marvah depeleri arasında ycdi defa gidip geleceğn. Hacıların yarısı bu goşuda tökürdü. Hazret-i Hecer'i gocası Hazret-i İbraam yüz üstü bırahıp gaçınca, Hecer, gucağında oğlu Hazret-i İsmaiyle su bulmah için, bu depelerin arasını dört dönmüş. Bulmuş mu, bulmamış, bilemem. Biz bulamadıh. Bu iki depe arasında üç yüz bin hacı goşuşduh. Bir gunde dört yüz hacı şehit düştü. Bekirin parası neyi bitti. Benden fayızınan istedi. Yüsgek de fayız verdi. Emme, burası gurbetlik yir:

— Koyde ossa virirdim Bekir, didim, emme şincik yoh...

Bekir inilemeye başladı.

— Suvabına bi bardah su virecek müslüman evlâdı yoh mu? diyi ünnedi ünnedi, heç kimsenin sesi soluğu çıhmadı. İçim pa ralandı. Bunlar da Hacı olacahlar. Bekir gıvrıldı galdı.

— Allahım, gunehlerini affet, didim, zeksen üç guruş borcu vardı ya, benden yana helel ossun. Garısından isterim, gayrik südüne galmış, virirse virir.

İçim yanmış, duduşmuş. Arabın birinden bi barhaç çamur iç tim. Artıh hacılığı tamamlamıştıh. Çoluğa çocuğa, Arapların sattığı Kâbe toprağı gul suyu, zemzem, gendime anber, gayma gama, belediye ireisine tesbih ney aldım. Anşe'ye ipekli gumaşnan misk aldım.

Geceyi depelerin arasında bay gın geçirdik. Etiraf bütün şehit şüheda... Sankilim muharebe meydanı... İrtesi gun, Arafat dinilen ataşlı iki goca daş arasına vardıh... Hararet seksen mi, dohsan mı, yüz mü, bilemem. Tökülen tökülene... Gırılan gırılana... Biliyoğuz ya, Hazret-i İbraam oğlu İsmıylı burada keseceğken, Allah oğa burada goyun gondertti.

Arafattan sonra artıh tam hacı olduh... Çoh şukür, melmekâta iki altınla dönebildim. Onu da İstanbulda yidim, ya, gayrik nasın yidiğimi sormanğ canım!..

YAZISIZ!.. ((Ferruh Doğan)

○

HOKKABAZLIK

Çocuk:

— Baba, diyordu; hokkabaza şaştım, bir lirayı yok etti, bir eşarp yaptı...

Babası acı acı güldü:

— O bir şey mi oğlum? Annen bazan yüz lirayi bir eşarp haline koyar...

— Bundan başka İstanbul yok hemşehrim, etrafına bak da biraz insanlık öğren!.. (Niyazi Yoltaş)

TIMARHANEDEN RÖPORTAJ

Röportajı yapan: Ali ZIRZOP

TIMARHANENİN GENEL GÖRÜNÜŞÜ

— Ben ki, beş kıtada adım geçer, yedi iklim dört köşede nanım söylenir, ben ki, Akbaba'nın fermanlı elçisi... Sen ki, bu hastahanenin kralı Fahri Celâl!..

Bunları, Bakırköy hastahanesi baştabibi, değerli hikâyecilerimizden sayın Fahri Celâl'e, Akbaba'nın büyük elçisi olarak itimatnamemi takdim ederken söyledim. Bu sırada, karşılama törenine gelen deliler bandosu çalıyordu. Fahri Celâl'in sağında, solunda gardiyanlardan yaverleri vardı. Muhafaza kıtası olan iki sıra delileri selâmladım:

— Merhaba aslanlarım!

— Merhaba!

— Nasılsınız?

— Demir gibi... Sen nasılsın?

Fahri Celâl:

— Tören bitti. Tutun! dedi.

İzbandut gibi iki gardiyan bi leklerimden yakaladı. Beni koltuğa oturttular.

—Hoş geldin ?

— Hoş bulduk.

— Birer kahve içelim. Nasıl içersin?

— Fincanla içerim.

— Ben küple içiyorum da...

Deli doktorundan korkmağa başladım.

— Doğru söyle, nasıl içersin?

— Namussuzum fincanla içerim yahu... Bukadar zamandır hep böyle içiyorum. Yalan söylemeğe mecbur muyum?

— Tabiî fincanla içersin... Ama nasıl?

— Fincanı elime alır, yavaş yavaş ağzıma götürür, lüüüp diye içerim.

— Sen buraya gelmek için geç kalmışsın. Kahveyi şekerli mi içersin? İnadına:

— Şekerli içerim, dedim.

— İyi ama, şeker yok, dedi.

Kafam kızdı:

— Şeker yok da, ne diye soruyorsun nasıl içersin? diye...

— Ne bileyim ben, belki tuzlu içersin...

Bir adım geri çekildim.

— Doktor, delilik sarî midir?

— Neye sordun?

— Hiiiç!. Hani lâf lâzım ya...

— Seni bir yerden gözüm ısırıyor.. Evvelce buraya geldin mi?

— Evet, kiralık ev arıyordum; komisyoncu getirdi. Yazlığa taşınacaktık.

— Tımarhaneye yazlığa gelinir mi?

— Misafir gelmesin, diye.

— Sen adamakıllı sapıkmışsın yahu!.

— Öyle şey soruyorsunuz ki... Benim evvelce tımarhanede ne işim var? Çok şükür, radyodan kısa şehir haberlerini dinliyoruz, sonra zat-ı âlinizin Cumhuriyetteki fıkralarınızı okuyoruz, tımarhaneye gelmek ihtiyacını duymuyoruz.

— Sen adamakıllı delisin!..

— Teveccühünüz... İltifatınıza lâyık olmağa çalışıyoruz.

— Ne zamandan beri?

— Ne? Ne zamandan beri?

— Ne zamandan beri çıldırdın?

— Milâttan evvel...

— Doğru konuş, bağlarım.

— Beni bağlıyacağınıza, gidin de sebze fiyatlarını, et fiyatlarını bağlayın!.. Durmadan yükseliyor...

— Vah ,vah!... Tedavi için de geç kalınmış...

— Ne diyorsunuz doktorcuğum? Ben yoldan geçerken bütün deliler «Akıllı adam geçiyor!» diye birbirlerine beni gösterirler.

— Sebebi ziyaretiniz?

Hele şükür!..

— Akbaba için hastahanenizden röportaj rica ediyorum.

— Peki, sor!

— Estağfurullah... Bendeniz, delilerle konuşacaktım.

— Hangisi ile?

Öye ya... O kadar çok deli var ki... Hangi biriyle konuşacaksın?..

— Efendim, delilerle konuşmadan evvel, tımarhanenin genel durumunu öğrenmek istiyorum.

— Hastahanemiz, biliyorsunuz akıl hastalıkları hastahanesidir. İnsanlar, delilerden buraya sığınırlar. Hastahanemizde sekiz koğuş vardır. Musluk delileri koğuşu. En acıklı hastalarımız, musluk delileridir. Yazın o kadar çoğalırlar ki, kapıları açmağa mecbur oluruz. Bu hastalar, akmıyan musluk başında pis pis düşünürler, ne yerler ,ne içerler. Sonra efendim, tramvay ve dolmuş hastaları koğuşu, plâj delileri koğuşu. Sinema hastaları koğuşu... Bunların hepsini size gezdirir, her bir hastayı ayrı ayrı tanıtırım.

— Çok teşekkür ederim doktor bey!

— Şimdi gelelim senin hastalığına... Sen demans prekos, yani «erken bunama» olmuşsun!..

— Erken olur mu doktorcuğum? Kırk yaşındayım. Bu hayat pahalılığı karşısında yine iyi dayandım.. Hattâ geç bile kaldım.

— Doğru... Sen geç bunamasın...

Zile bastı. Gelen gardi

— Atın bunu içeri

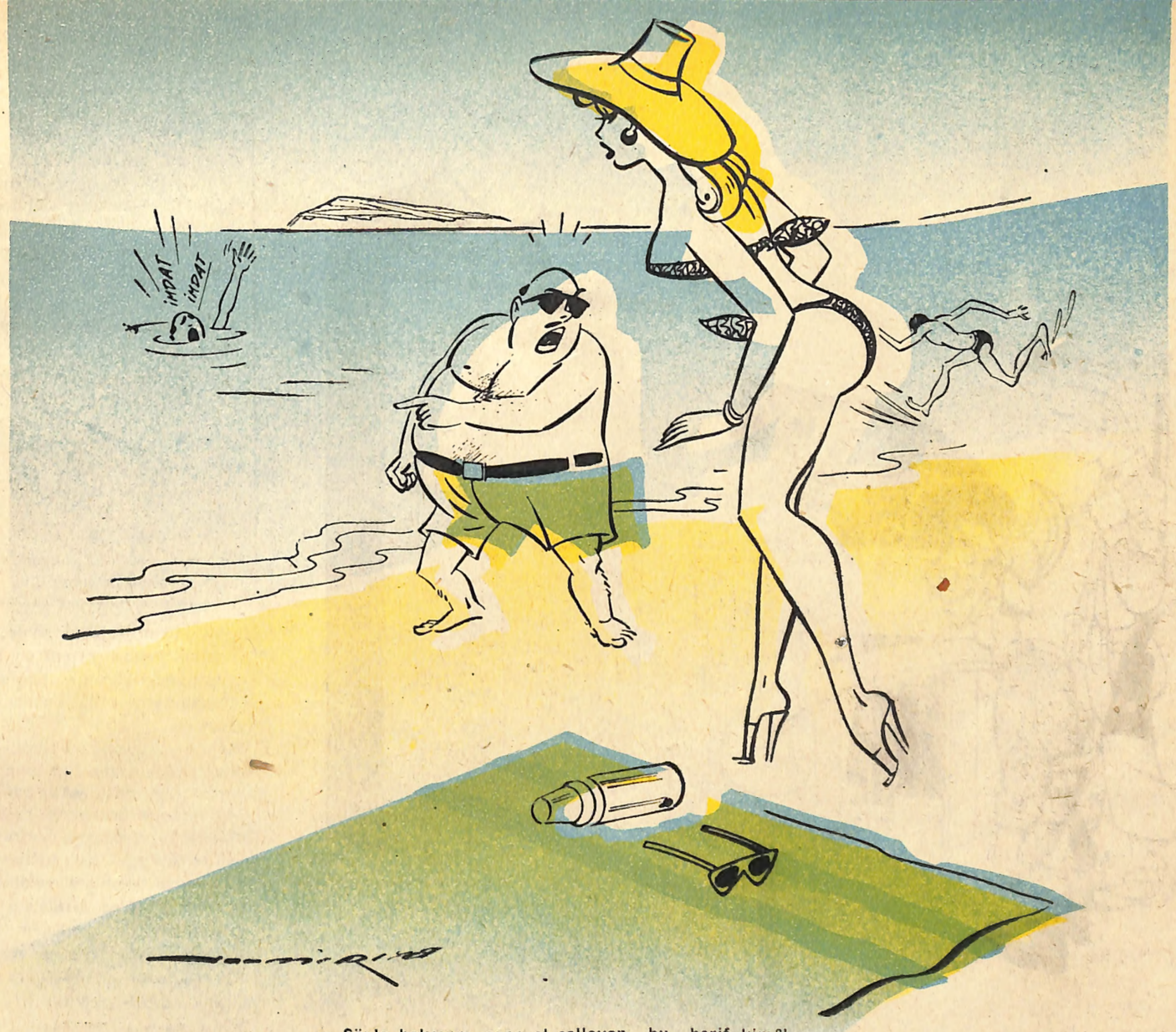

— Söyle bakayım, sana el sallayan bu herif kim?!..

(Necmi Rıza)

Şakalar

SATTIM!

Hafız Cemal Lokman Hekimin çok meşhur bir otomobili vardır, Şöhret, orkestra kabiliyetindedir. Yani araba kazara hareket edecek olursa, her parçası ayrı bir ses çıkarıp değişik perdeden çalar.

Bir gün Hafız Cemal, otomobilin stop etmek üzere olduğunu gördü. Zar zor bir garaja kadar sürükledi. Tamirci arabayı şöyle bir süzdü:

— Beş yüz lira! dedi.

Hafız Cemal lâfı ikiletmedi:

— Sattım! Ver beş yüzü!

NEZAKET MESELESİ

Profesör Salih Murat Uzdilek, tavuk beslemeğe başlamıştı. Bir gün trende Kâzım Nami'ye sordu:

— Yahu, bizim tavuklar beni tanır mı?

— Tanımazlar... Ne olacak?

— Bir kaçını keseceğim de... Tanırlarsa ayıp olur diye düşünüyorum!

DEĞİL Mİ YA!

Altan Hanoğlu (bu oğlu lâfına aldırmayın, kendisi Şehir Tiyatromuzun belli başlı kadın artistlerindendir.) Gülistan Güzey'le plâjda, harıl harıl bir arkadaşlarını çekiştiriyorlardı. Gülistan:

— Kendini okumaya vermiş! dedi: Çok derin şeyler okuyormuş...

Altan, şeytan şeytan güldü:

— Gördüm, dedi, «Deniz altında seyahat» ı okuyordu!

ÇARE

Sinir hekimi Kâzım Dağyolu bir hastayı muayene ettikten sonra:

— Kat'i istirahata ihtiyacınız var! dedi.

— Kabil mi doktor? Evliyim, karımın dırdırı yeter...

Bunun üzerine doktor:

— Öyleyse bana karınızı gönderin. Ben, ona sinirlerinden hasta olduğunu, bilhassa sizinle görüştükçe hastalığının artacağını söylerim. Bu suretle siz de kat'i istirahata kavuşursunuz!

Geçmiş zaman olur ki...

Dayak

Aklınızda olsun, sakın kasaplara «eti pahalı satıyorsun!» demeyin. Ankara Emniyet Müdürü, evine et alacağı kasaba, ağzından kaçırmış «pahalı veriyorsun!» demiş. Kasap ta, Emniyet Müdürünü polise şikâyet etmiş.

1651 yılında İstanbulda müthiş bir et karaborsası başlamış. Sadrazam, halkın şikâyetini önlemek için, etin okkasını sekiz akçeye indirmiş. Fakat esnafla başa çıkamayınca:

— Tez bana Koyun Eminini getirin! diye emir vermiş.

Herifi yaka paça edip, Sadrâzamın huzuruna çıkarmışlar. Sadrâzam:

— Yıkın şunu! Atın iki yüz değnek!... demiş.

O gün tellâllar sokaklarda şöyle bağırıyorlarmış:

— Etin okkasını sekiz akçeden pahalı satanlara Koyun Emini gibi iki yüz değnek vurulacak!...

Güzel fıkralarında, ara sıra, Burhan Felek ile Vâ - Nû, karaborsacılara dayak atılmasını sağlık verirler.

Haydi diyelim ki bu öğüdü dinledik, tarihten ibret aldık. Zaten biz bize benzemez miyiz? Bu yirminci yüz yıl dünyasında, pahalı satış yapanları Taksim Meydanında sopadan geçireceğiz!... Ve hayat ucuzlıyacak. Ama kim kime sopa çekecek? Pahalı olan bir et değil ki... Hani şeker, nerde su? Ya ekmek? Gazete kâğıdı nerde? Sayın sayabildiğiniz kadar... Yani hayatı ucuzlatacağız diye, sabahtan akşama kadar birbirimizi sopadan mı geçireceğiz?...

BİR İTFAİYE NEFERİ BİR KIZA TECAVÜZ ETTİ.. (Gazetelerden)

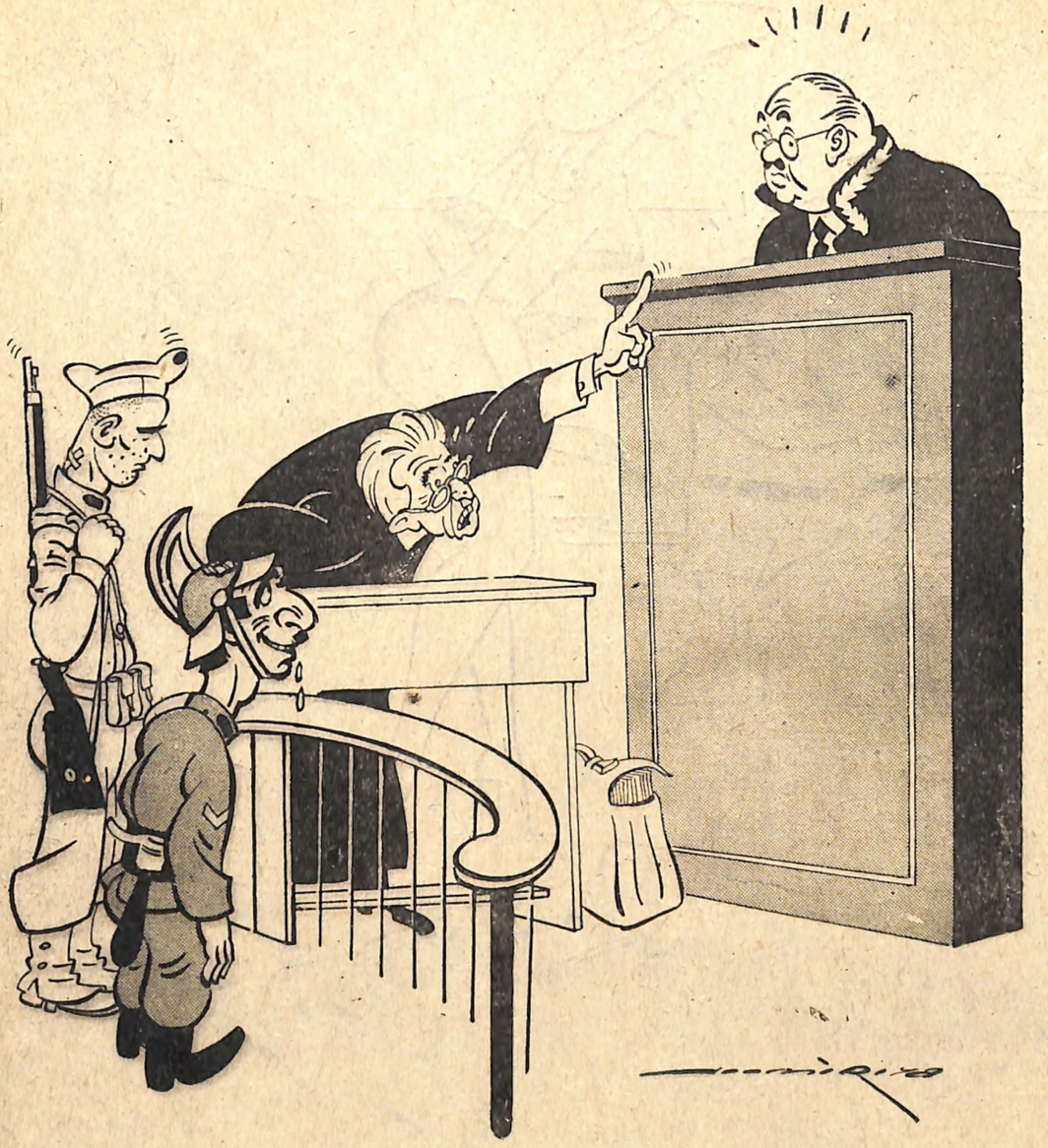

Avukat — Sayın hâkim, müekkilim, bu kızın aşkından yanıyordu... E, insaf ile takdir buyurursunuz ki, bir itfaiye neferinin ilk vazifesi ateş söndürmektir!.. (Necmi Rıza)

DİKİZ

HİKÂYE

RIFAT Solmaz, son derece memnundu. Ama, tasavvurun fevkinde... Sebep ne? Diyeceksiniz. Hani Caddebostanında oturuyordu da musluklarında su mu buldu? Yoksa domatesi elli kuruşa mı aldı? Yahut ekmeğinin içinden artık çuval çıkmıyor mu?

Hiç biri değil, memnuniyetinin sebebi, sadece; bu kaynar yaz güneşi altında serin bir plâjda denize gidiyordu ve bunu yapmak için de o gün bir «idare mec lisi toplantısı» icat etmişti.

Rıfat Solmaz memnundu. Bunu belli etmek için de denize daldı. Önce köpek balıklarını taklide ça lıştı. Daha sonra denizaltı oldu. Hattâ batmağı denedi. Muhtelif canbazlık hareketleri yaptı suda. Nihayet geldi kumlara serildi...

Aman ne güzeldi yaşamak! Hele felekten bir gün çalmak, ne nefis şeydi yarabbi! Önce yalnızlığının saadetini doya doya tattı. Ondan sonra da düşünmeğe başladı. «Hani, Allah bile hazreti Âdemi cennetinde yalnız bırakmamış, ona bir Havva ihsan etmişti. Tek sıkılmasın diye... Sanki ne olacaktı? İşte karısının ruhu bile duymuyordu yaptıklarını. Şöyle eli yüzü düzgün bir tazeyle azıcık gönül eğlendirse ne çıkardı ki?

Rıfat Solmaz, güneş gözlüğünü çıkardı. Kalabalık içinde, şöyle gönlüne göre, tabii erkeksiz gelmiş bir dilber görebilmek için bakınmağa başladı.

İşte evet, şurada; kumlar üstünde sarı lâsteks mayolu, harikulâde biçimli vücudü sanki kor sedeymiş gibi gergin, göğsü dim dik, yüzü tunç rengini almış bir güzel vardı. Yanında da oldukça kaknem bir kadın ...

Dolaşıyor gibi yaparak, Rıfat Solmaz; hafif bir manevradan son ra onların yanına, kumlara uzandı. Zaten plâj o kadar kalabalıktı ki... Hiç kimse yanına gelen gidenin farkında olmadıktan başka, zaten bir kimseyi çiğneme den ayak basacak yer bulabilmek de âdeta hususî bir hünere bağlıyd.

Rıfat Solmaz, rahat rahat kum lara uzandı. Havlusunu uçurdu, çakmağını düşürdü, ne yaptı etti, kumsal komşularına kendile rıyle alâkadar olduğunu sezdirdi. Bir iki:

— Pardon!

Bir kaç:

— Rahatsız ediyorum galiba!

Dan sonra sohbete başladılar. Uzak yerden geliyorlarmış. Kalabalıktan bunalmışlarmış. Zaten bu tarafta hiç tanıdıkları yokmuş... Kadın işlerinde tecrübesi olanlar, bu lâfların aslında: «Merak etmeyin, çekinecek kimsemiz yok. İçiniz rahat etsin!» mânasına geldiğini anlarlar. Nitekim, emekliye henüz ayrılmamış bir çapkın olduğu için, Rıfat Solmaz da bu sözlerin mânasını gayet açıkça anladı ve ona göre hareket etti.

Nihayet, güzelle birlikte çık mağa karar verdiler plâjdan. Rıfat düşünüyordu: Plâj ne işe ya rar zaten, denize girmekten başka? Tanımadıklarınızı tanımağa ve tanıdıklarınızı da, aksine, tanımamağa...

Kendisi çabucak giyindi, Adı Muazzez olan o güzel kadının daha arka taraflardaki «Aile kabinesi» nin önünde beklemeğe başladı. Onlar gülüşe oynaşa giyiniyorlardı ki, birdenbire bitişik kabineden kulağına bir kadın sesi geldi: Burası, mevsimliğine kiralanan rahat yerlerden biriydi. Kadın, kah kahalarla gülen bir erkek sesine:

— Dur şekerim, diyordu, sutyenimin düğmesi takıldı...

Rıfat Solmaz, kulaklarına ina namadı. Tüyleri diken diken oldu. Fakat kadın sesini bir daha duyunca, şüphesi kalmadı. Bu, muhakkak Şayeste idi. Yani karısı... İki insanın sesi birbirine imkânı yok bukadar benziyemezdi.

Rıfat Solmaz, bir günlük sevgilisini çoktan unutmuş, post derdine düşmüştü. Hemen kabinenin anahtar deliğine gözünü uydurup içerisini gözetlemeğe başladı. Yüzü önce sapsarı, sonra mosmor kesildi. İçeride Şayeste vardı. İzban dut gibi bir herif de onun mayosunu asıyordu.

Kapıyı yumruklamak için elini kaldırdı. Biri tuttu elini. Sonra plâj sahibi ile bir polis, omuzlarına yapıştılar:

— Vay utanmaz herif! Aile kabinelerini gözetliyorsun ha? Yürü karakola! Sana öğretiriz elâlemin namuslu kadınlarını gözetlemeyi!

O kadar şaşırdı ki Rıfat Solmaz: «Durun yahu! İçerideki benim karım! Asıl o herifi yakalayın siz!» diyecek kadar bile vakit bulama dı. Etrafına toplananların alaylı bakışları, imalı sözleri arasında kemali rezaletle plâjdan çıkarıldı.

— Hikâyeci —

SONRASI

İki sarhoş, Suadiye gazinosundan gece yarısı çıkmışlardı. Mas raf gören, tabii biraz ayılmıştı. Arkadaşına acı acı sordu:

— Sen eve geç döndüğün zaman karına ne söylüyorsun?

Öteki, kalenderce gülümsedi:

— Hiç... Ben geldim, derim. Ondan sonrasını hep karım söyler!

○

YOLUNU ŞAŞIRAN SES

Okuyucu bayan, sesini yükselttikçe dinleyenlerde hayranlık artıyordu. Biri, arkadaşına:

— Ne harikulâde söylüyor, değil mi? Diye sordu. Sesin kalpten geldiği belli:

Öteki biraz musikiden anlıyordu:

— Kalpten geldiğine şüphe yok ama, yazık ki, burundan çıkmak zorunda kalıyor...

Sağlık Bahisleri

Muslukomani Hastalığı

Yazan : Prof. Hasan MİKROBİK

UMUMİ BİLGİLER: Eski tıp literatüründe «da-ül-musluk» denilen Muslokomani hastalığı, memleketimizde bilhassa son senelerde tehlikeli bir şekilde artmıştır. İstanbul gibi kalabalık muhitlerde, bilhassa İstanbul gibi kalabalık oturanlarda bu hastalık daha ziyade müşahede edilmektedir. Hastalık yaz aylarında, kurak mevsimlerde vahim bir hal almaktadır.

HASTALIĞIN MİKROBU : Bu korkunç hastalığın mikropları kanda bulunur. Muslukomani illetine yakalanmış bir hasta kanı, mikroskop altında tetkik edilirse, kanda «musluk» şeklinde mikropların dolaştıkları görülür. Bu mikroplar kısa zamanda o kadar çoğalır ki, hasta nın kanını iliğini kurutur, sonra da beyin nahiyesine yerleşir.

HASTALIĞIN SEYRİ : Hastalık evvelâ tebessümle başlar. Bu hastalığa yeni yakalananlar, akmıyan muslukların tıssslamalarını gülerek seyrederler. Hastalığın ikinci devresinde hastalar sinir buhranı geçirmeye başlarlar. Derhal bir mütehassıs tarafından müdahale edil mezse, hasta musluklarla konuşmağa, kavga etmeye ve ağzını bozmaya başlar. Bazılarının, muslukları ısırdıkları, dişlerile parçaladıkları da görülmüştür.

Hasta üçüncü devrede şiddetli ateşle komaya girince, artık hiç bir kurtuluş ümidi yoktur. Hasta, devamlı sar'a nöbetleri içinde, kendini bilmez ve tıpkı kuduz bir musluk taklidi yaparak hırlar.

KORUNMA ÇARELERİ: Bu korkunç hastalıktan korunmak için, yazın İstanbulda, hele Anadolu yakasında oturmamak, akla ilk gelen tedbirdir. İkinci korunma tedbiri olarak ta, Elmalı barajının yapılmasını bek lemek lâzımdır.

TEDAVİ ŞEKLİ: Hastalığın ilk devresinde, hastayı kulağından tutup, Belediye Başkanı Dr. Fahrettin Kerim'e götürmelidir. İkinci devredeki hastaları, eşek sudan gelinceye kadar, adamakıllı ıslatmalıdır. Bu arada yağmur duasına çıkmak ta, tavsiyeye şayandır. Üçüncü devreye giren hastaların, maalesef kurtuluş ihtimâlleri kalmadığından, hiç olmazsa, cenaze mas raflarından kurtulmak için, ayağına ağır bir taş bağlayıp Sarayburnundan denize fırlatmalıdır.

SELÂHATTİN PINAR VAHŞİLER ARASINDA

Yazın bu sıcak aylarında, tatilini geçirmek üzere Salâhattin Pınar Afrikaya gitmişti. Şimdiye kadar balta girmemiş Afrika ormanlarına ilk giren Salâhattin Pınar olmuştur.

Beyazları, kazanda kaynatmağa lüzum görmeden yiyen bu vahşiler, Salâhattin Pınar tanburuna yapışıp ta, sihirkâr parmakları ile, şataraban makamından «Bir bahar akşamı rastladım size» şarkısını söylemeğe başlayınca, ellerindeki zehirli okları bırakıp, hazin tanbur nağmelerini dinlemeğe başlamışlardır. İstanbul gazinolarında medenî insanları vahşî nârâlar atmağa teşvik eden saz, vahşiler üzerinde tam tersine tesirini göstermiştir. Fotoğrafta, Salâhattin Pınar'ın tanbur taksimini hayranlıkla dinleyen yamyamları görüyorsunuz.

Akbabanın Niyet Kuyusu

Sağdaki cetvelde niyetinizi bulacaksınız. İsminizde kaç harf olduğunu sayın. Bulduğunuz sayının altında yazılı harfleri aşağıdaki cetvelde birinci sıradan başlayarak soldan sağa doğru yanyana yazın. Neticede sizin niyetiniz çıkacaktır. İsminiz Ali ise, Alide üç harf olduğuna göre, aşağıdaki cetvelde üçün altına gelen harfleri soldan sağa doğru sıra ile yazarsan Ali'nin niyeti çıkar.

7	5	4	7	6	3	4	5	7	8	6	7	3	7	6	7	4	8		
S	H	S	A	V	A	E	E	N	H	E	A	R	S	R	S	N	E		
4	3	5	7	6	7	3	7	4	6	8	6	4	8	7	5	7	6	8	
A	A	R	N	M	D	B	E	Ğ	E	R	Y	A	K	N	H	G	İ	E	
7	6	7	5	8	4	4	5	6	7	8	3	7	6	3	4	5	8		
E	N	L	O	S	B	E	R	C	İ	G	A	R	E	K	N	O	İ		
7	6	4	3	8	7	7	4	8	5	6	7	4	3	6	5	8	7		
B	M	A	I	D	İ	R	Ğ	E	Z	A	İ	A	R	B	K	R	Ş		
8	3	7	6	7	4	7	8	6	3	4	7	7	8	5	4	3	6		
M	I	T	U	E	S	D	E	T	L	Ö	A	T	R	E	Y	I	N		
6	4	3	5	8	7	4	7	8	5	6	7	3	5	6	4	8	7		
E	L	N	N	S	L	E	A	İ	D	Y	Z	C	İ	L	İ	N	İ		
7	4	7	8	6	3	7	6	3	4	8	7	3	7	8	6	4	7		
M	N	S	E	E	A	A	S	Y	E	S	F	O	A	E	İ	Ğ	H		
3	7	6	5	8	7	4	3	7	8	5	7	4	5	4	3	7	8	6	7
L	R	N	Ç	N	E	İ	G	T	G	Ö	T	K	P	İ	Ö	T	İ	M	T
4	7	5	8	3	6	7	7	5	3	7	8	7	4	7	5	3	8	7	
M	İ	L	D	S	A	N	K	Ü	T	E	E	R	S	İ	Ğ	E	R	M	
8	8	7	3	7	7	4	3	7	6	5	7	3	7	5	6	7	8	7	
S	S	D	E	E	N	A	N	Ü	H	Ü	M	Ç	İ	N	M	D	İ	İ	
4	7	5	7	8	3	7	5	8	7	3	7	6	4	7	5	7	8	3	7
Ğ	N	D	İ	N	O	K	E	T	E	K	S	U	A	İ	Ö	M	E	O	D
7	3	7	6	7	8	7	7	5	7	8	3	8	7	8	7	5	3	8	5	7
A	L	T	T	L	R	A	Z	T	I	S	U	İ	M	N	S	E	R	E	R	A

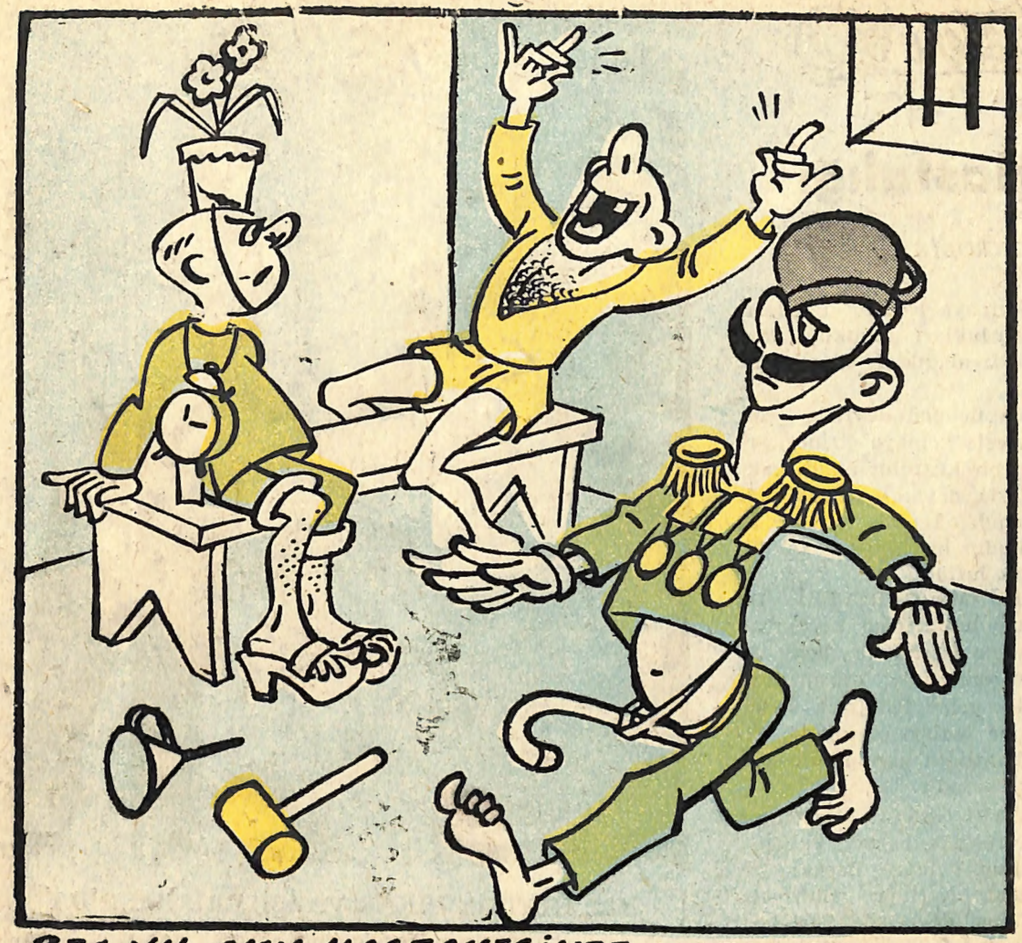

BEŞ YIL AKIL HASTANESİNDE YATMIŞTI...

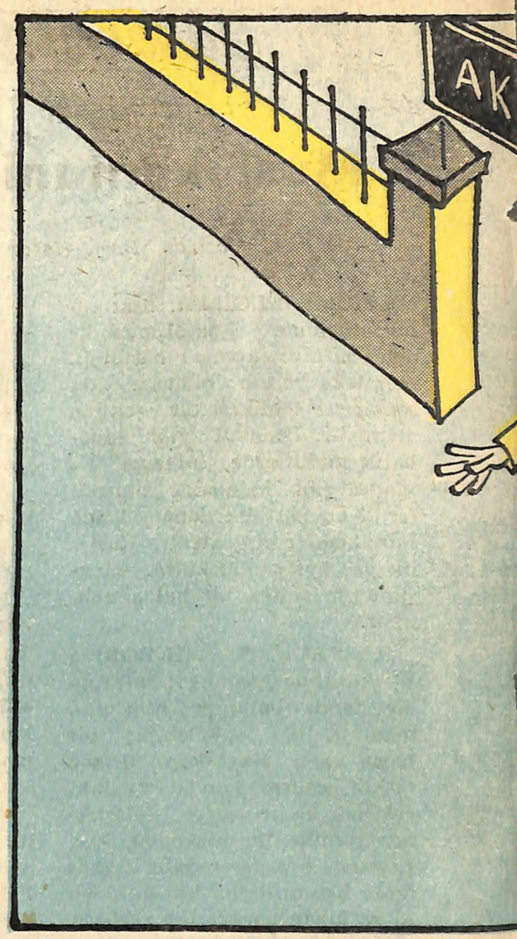

BU UZUN TEDAVİDEN SO
HASTANEDEN ÇIKMA

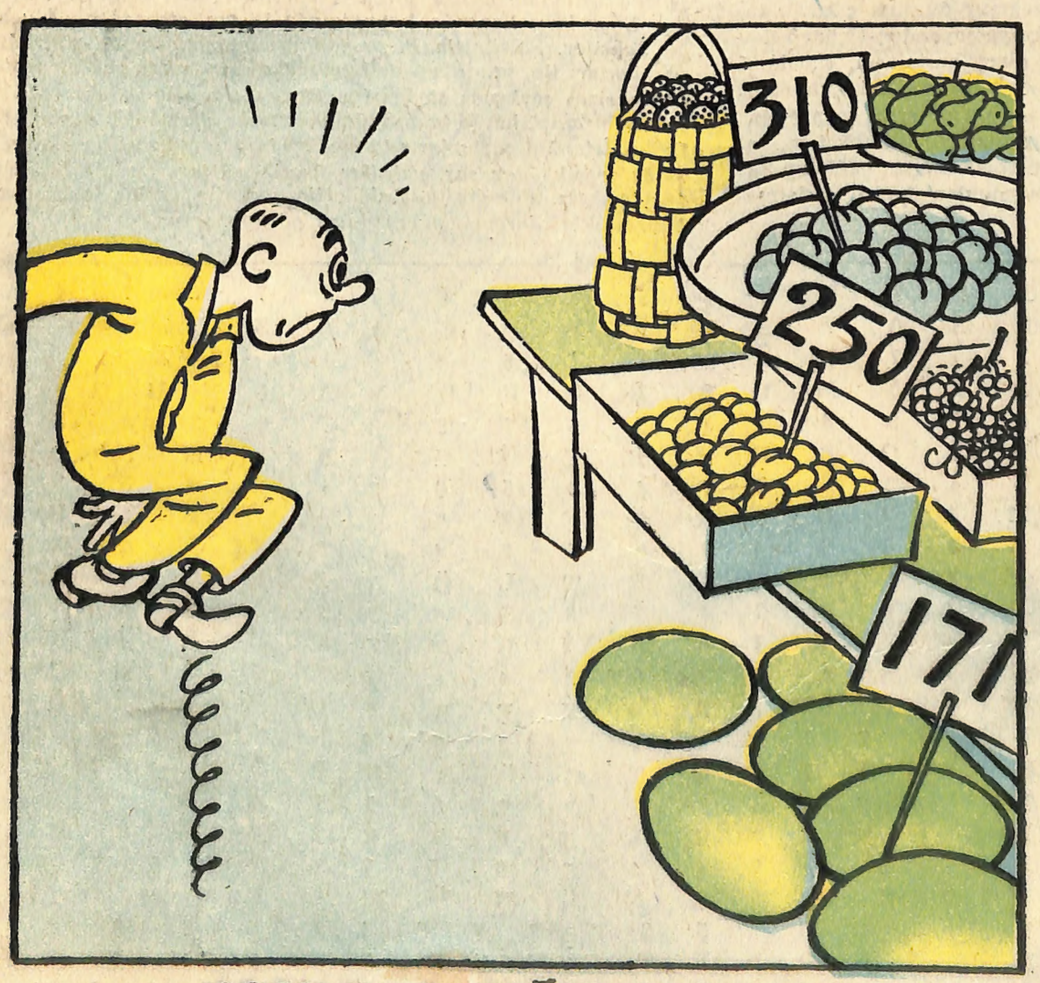

MANAVA UĞRADI...

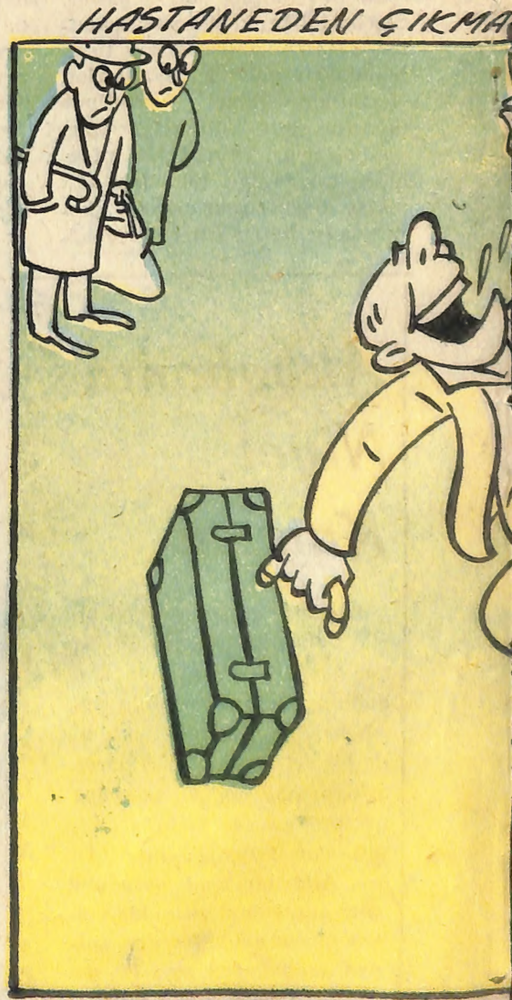

..VE YOLDA ACAİB
DİĞİNDEN...

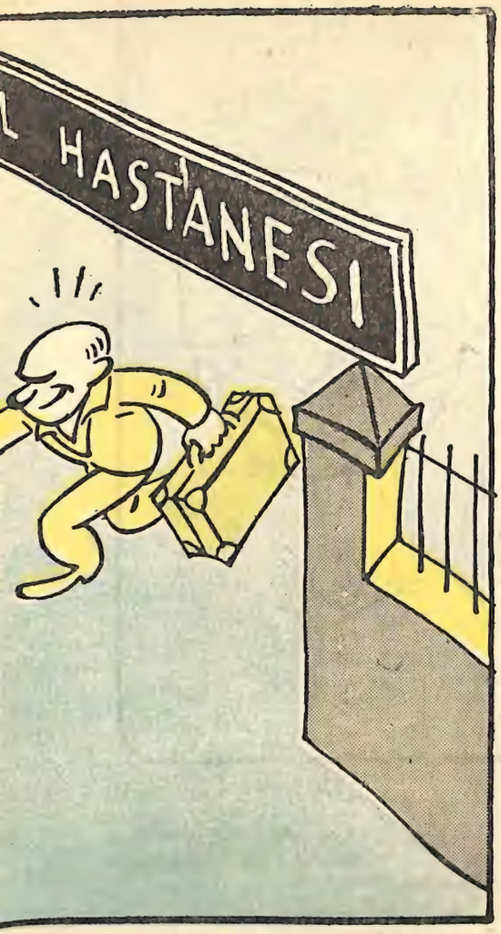

NRA, DOKTOR, ARTIK
SINA MÜSADE ETMIŞTI..

EVINE GITMEDEN EVVEL ŞÖYLE BIR KASABA

HALLER GÖSTER-

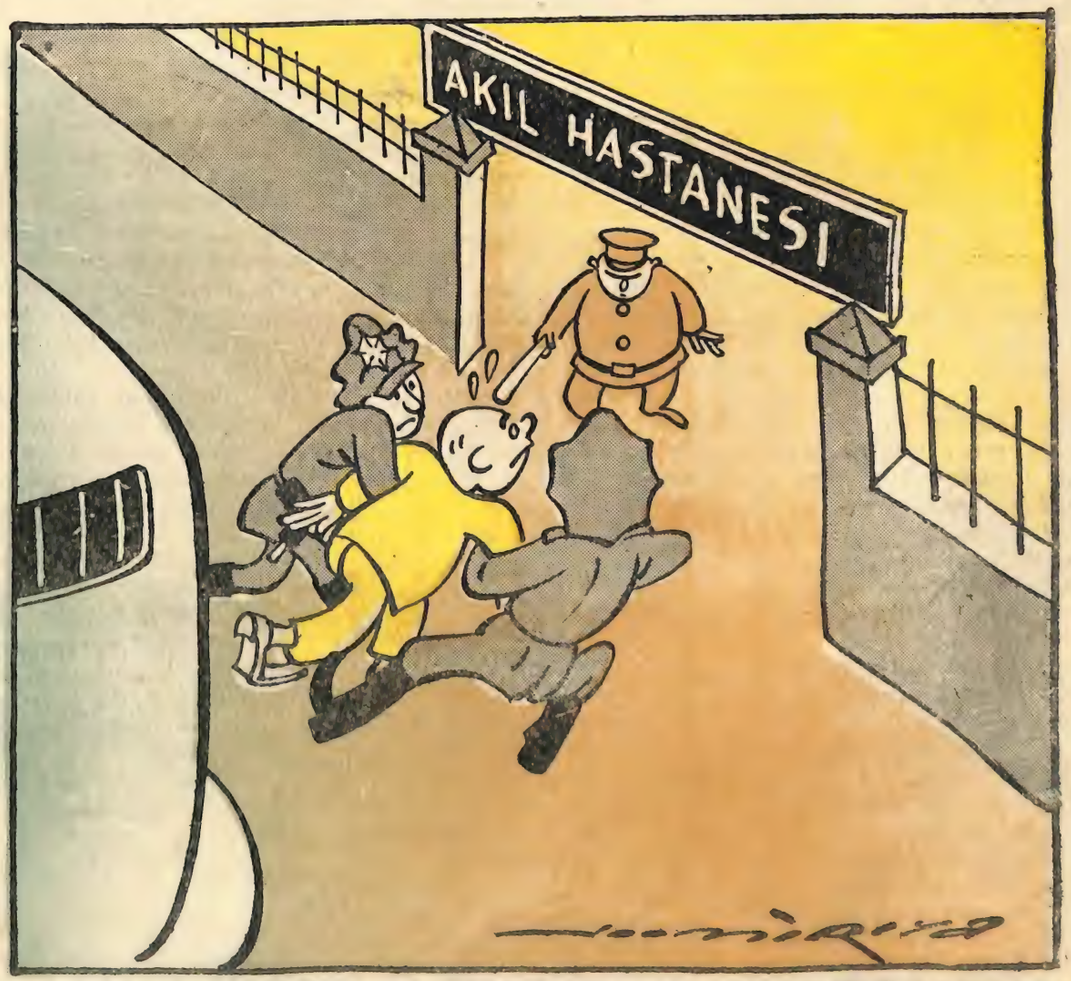

YAKALANARAK TEKRAR HASTANEYE GETIRILDI!..

HİKÂYE

PİYANGO

ÇOCUKLUĞUMDAN beri dalgın, dağınık, derbederimdir. Neyi nereye koysam bulamam. Kalem, şimdi elimdedir, iki dakika sonra yok. Cebimde para ararken, üç sene evvel kaybettiğim çakmağı, çakmağı arar ken traş makinesini bulurum. Karışık, dağınık bir adamım ves selâm. Elime geçen kaybolur.

Bu yüzden kaç defa karım ayrılmağa kalktı. Her sefer:

— Karıcığım, bunca yıllık aile ocağımızı yıkma, bir daha hiç bir şey kaybetmiyeceğim, söz veriyorum; der, zavallı karımı kandırırım.

Hoş, karımın da benden daha budalasını bulmağa imkân olmadığı için, ayrılacağı yok ya... Belki adam olurum, diye göz dağı veriyor.

Ben bukadar dağınığım, karım da, tam tersine, inadına derli toplu, titiz... Hayatımda bukadar düzenli başka bir insan görmedim. Öyle kaşık, çatal, elbise falan şöyle dursun, hattâ örümceklerin bile evimizde kendilerine ayrılmış yerleri vardır. Hele bir örümcek kendi hayat sahasının dışında bir yere ağ kursun...

Bir dikiş iğnesi vardır, evlenmeden evvel mektebe giderken yolda bulmuş, hâlâ onu kullanır. Zaten son kavgamız da bu iğneden oldu ya... Gazetemi okuyordum, o da sökükleri dikiyordu. Bir ara dışarı çıktı, geldi.

— Nerede iğne? Diye sordu.

— Ne bileyim ben?

— Ben iğneyi, mutfağa giderken şuraya soktum. Mutlaka sen almışsındır.

— Almadım.

— Uçmadı ya bu iğne?.

— Almadım.

— Senden başka kimse var mı bu evde?

— Almadım.

Açtı ağzını, yumdu gözünü; Vay efendim vay!... Ben zaten elime bir şey aldım mı, artık onu yok bilmeli imiş. O iğneyi, tâ kızlık zamanından beri, yirmi beş senedir saklarmış. İğne kıymeti bilmeyen karı kıymeti de bilmezmiş.

— Hanım, ben almadım. Git ara... Sonra bulursan mahcup olursun.

— Ben bir şeyi koyduğum yeri bilirim.

— Peki, aldım da ne yaptım? İğne benim ne işime yarar?

— Ben sen miyim? Her şeyi kaybedersin. Bir gün inşallah sen de kaybol da kurtulayım.

Başımı eğdim gazeteme, okumağa başladım

O hem söyleniyor, hem aranıyor. Arandı, arandı. Sonra yine başıma dikildi:

— Ayol, ne gamsız adamsın!...

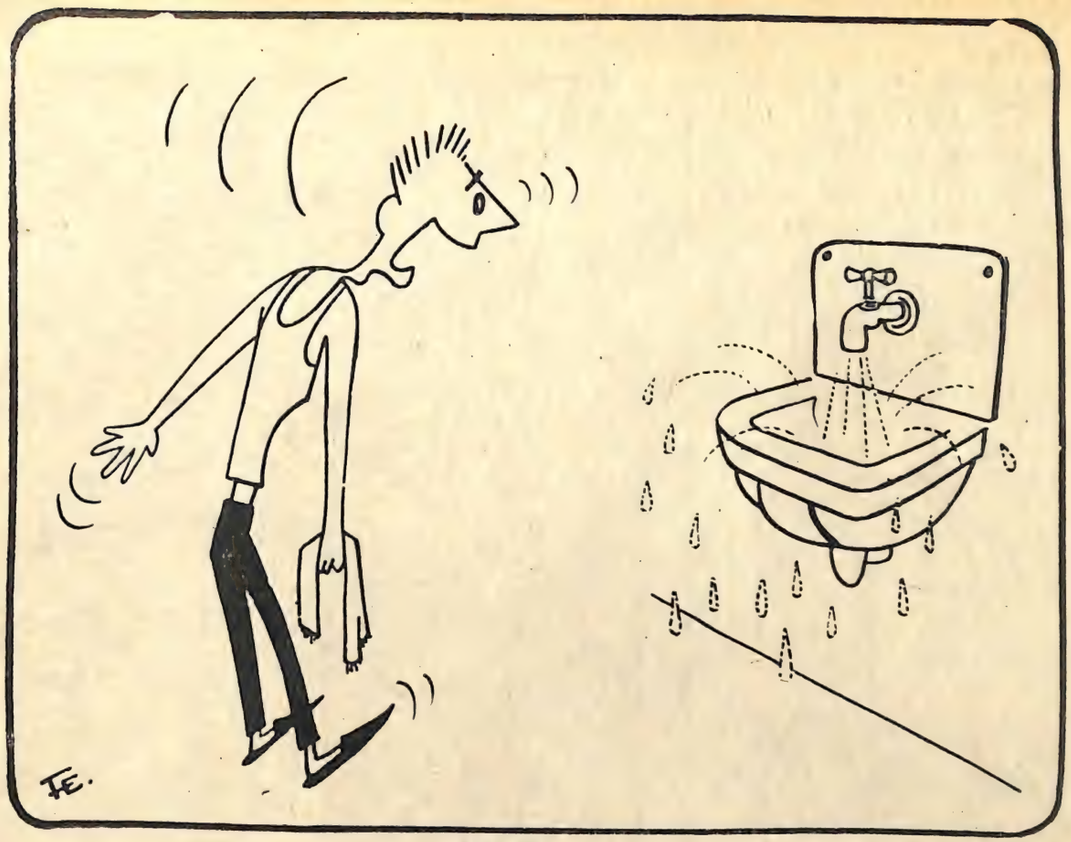

SERAP!..

(Ferruh Doğan)

Söyle biraz da sen kımıldasana...

Kımıldamağa kalmadı, kaba etime cart diye bir şey girdi. O zaman aklım başıma geldi. Karım mutfağa giderken, iğneyi sa hiden söylediği yere sokmuş, ben de oradan alıp dişimi karıştırmıştım. Demek ki sonra farkına varmadan altıma sokmuşum.

— İşte buradaymış! Diye tutup iğneyi kaba etimden çıkarsam, kıyamet kopacak; karım ayrılmağa kalkacak. Ben kımılda dıkça iğne kaba etinme giriyor. Gözlerimden şimşekler çakıyor ama,

— Dayan! Diyorum, kendi ken dife... Belli etmemeğe çalışıyorum. Hem de üstelik gülümsüyorum:

— Karıcığım, burada yok... İçeriye bak!

Bir kere başımdan gitse, hemen iğneyi çıkarıp, eski yerine sokacağım. Sonra da:

— İşte, iğne burada ya... Sen böyle ararsın!.. Diye kafa tutacağım.

O hâlâ:

— Azıcık kımılda şöyle! Diyor...

Kımıldadıkça iğne giriyor.

— Şimdi bayılacağım, git başımdan. Bende iğne falan yok! Diye bağırdım.

Karım içeri gitti. Ben pijamayı sıyırdım. Tuttum iğnenin ucun dan ama, öyle girmiş ki, çıkmıyor. Gardrobun aynasından bak tım. İğnenin ucu bir milim kadar gözüküyor. Nasıl acıyor, anlatamam. Tırnağımla iğnenin başını tutmağa çalışırken, karım içeri girdi.

— O ne?

Yere kanlar damlıyor. Evvelâ intihar ettim zannetmiş. İğne girdiğini anlayınca:

— Oooh olsun! dedi.

— O senin iğnen değil, dedim. Arkadaşlar muziplik olsun diye dairede sandalyama koymuşlardı...

— Sen çocuk kandır.....

— Bırak lâfı da, gel şunu çıkaralım...

— Elimi bile sürmem, ne derdin varsa gör.

— Bak ben de çıkarmam, sen de dikiş dikemezsin, dedim.

O zaman yumuşadı. Yardıma geldi. Ama bir türlü çıkmıyor iğne. Oynadıkça biraz daha giriyor

— Dur, dedi, göz tarafı dışarda. İplik geçireyim; belki öyle çıkar.

Yüzü koyun yere yattım. Allah razı olsun,, hanım uğraşa uğraşa ipliği geçirdi. Sonra bir çekti. Hart! diye çıktı iğne. Ağrıyan çürük diş çektirmişim gibi rahatladım.

Bu sefer de karım:

— Artık, seninle bir dakika yaşamam, diye tutturmasın mı?

Etme eyleme!.. Yalvar yakar, zor barıştık. Barışmanın şerefine sinemaya gidelim, dedik. Hazırlandık. Ben çoraplarımı bulamam; çoraplarım büfeden çıktı. Bu sefer ayakkabılar yok. Ayak kapları da bulduk. Topallaya topallaya çıktık yola... Beyoğlundan geçerken, bir adam bağırıyordu:

— Yarın çekiliyor, yüz bin lira!..

Karım:

— Bir piyango alalım! dedi.

— Alalım hayatım!

Ara tara, para çantası yok. Karımın yanında, bereket versin para varmış. Aldık bileti.

— Bana ver, sen kaybedersin, dedi.

— Etmem.

— Ver diyorum, kaybedersin...

— Etmem diyorum.

— Hiç olmazsa numarasını yazayım.

Karım piyangonun numarasını yazdı, ben de bileti cebime koydum. Akşam eve döndük. Bu sefer de kapının anahtarı yok. Ne ise, komşunun penceresinden bizim mutfağa geçtik, içeri girdik...

Sabah oldu. Hanım bir gazete aldı. Piyango numaralarına bakarken:

— Müjde! Diye bağırdı; yirmi bin lira vurmuş.

— Deme! Diye yataktan fırladım. Elimi ceketin cebine attım.

Tabiî siz, yukarıdan beri anlattıklarımın gelişinden ne oldu ğunu hemen anladınız... Bilet yok, değil mi? Değil işte...

Karıma inat, size sürpriz olsun diye bilet; ceketimin cebinde, ak şam koyduğum yerde idi. Sevinç le karımın üzerine atıldım. O hızla başımı duvara çarpmışım, uyandım. Karım mutfaktaydı.

— Bilete bir şey çıkmış mı? Diye seslendim.

— Amorti bile yok! dedi.

Rüyamda bile olsa hayatımda ilk defa koyduğum şeyi yerinde bulmuştum.

Kalktım. Ceketimin cebine bak tım, bilet yok. Arandım, tarandım, yok...

— Bileti sen mi aldın?

— Hayır; almadım. Akşam sen sakladın ya!...

— İsabet; çıkmadı karıcığım. Yoksa senden olacaktım; dedim.

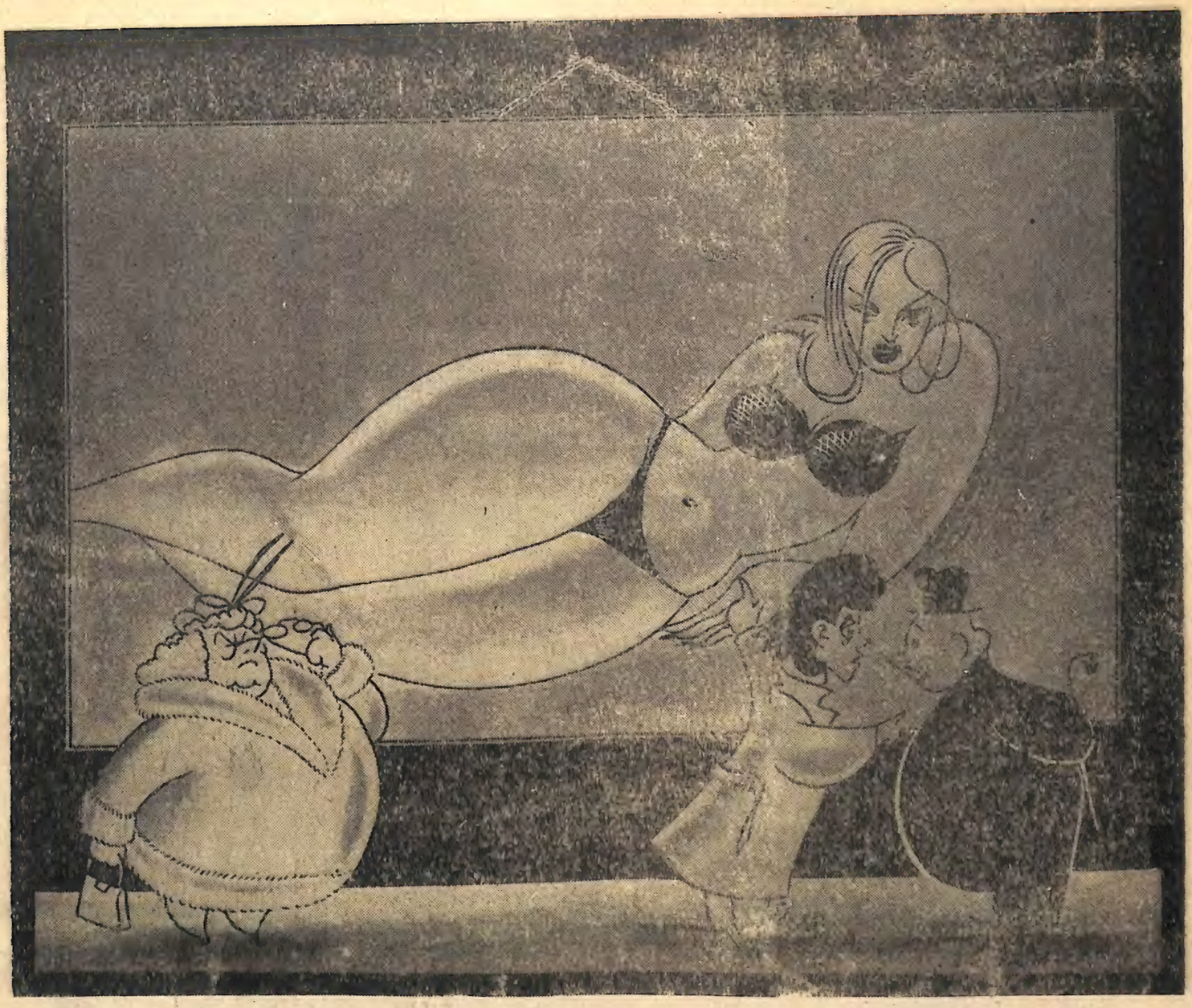

— Bu resim 1000 liraya bedavadır beyefendi, bedava... Unutmayın ki, arkasında modelin telefon numarası da var!.. (T. Korkmaz)

TECRÜBE VE İHTİSAS

Adam çiğnemekten muhakeme ediliyordu. Şoförün avukatı onu müdafaa etti:

— Yirmi beş senelik şofördür, tecrübe ve ihtisas sahibidir. Kabahat yaya yürüyendedir.

Dâvacı avukatı söz aldı:

— Efendim, dedi, şoförün araba kullanmakta tecrübesi yirmi beş seneyse, müekkilimin yaya yürümekte elli beş yıllık tecrübesi vardır. Çünkü doğma büyüme İstanbulludur!

HAKLI SEBEP

Kadın boşanma dâvası açmıştı. Hâkim sordu:

— Boşanmak istemenizin sebebi nedir?

— Kocam horluyor efendim geceleri... Hem daha başını yastığa koyar koymaz...

— Ne zamandanberi evlisiniz?

— Bir ay olmadı daha...

Hâkim bir an düşündü:

— Öyleyse hakkınız var! dedi.

EŞEK — NAME

SIPA

SON zamanlarda skeç ve monologlarda söylenilen aşağıdaki fıkra Eşref'in «Hürriyet Kasidesi» nden alınmıştır:

Haraççıbaşı gelmiş, haraç almak için, evdekileri yazarken, çingene çocuğu, eşeğin altına saklanmış Haraççıbaşı, bir kere de ahıra bakayım, kimse var mı? demiş. Ahıra girip, on altı, on yedi yaşındaki çocuğu görünce:

— Sen kimsin? diye sormuş.

— Efendim, ben eşek sıpasıyım!

— Bu eşek erkek, sen nasıl bunun sıpası olursun?

Çocuk hemen şu cevabı vermiş:

— Efendim, anam öldü de, dayımın yanında oturuyorum.

İNSANİYET

Adamın biri, ormanda otlayan bir eşek görmüş. Etrafına bakınmış. Kendisinden başka kimse görmeyince eşeği öpmüş.

Halbuki çalının arkasında dinlenen köylüler varmış. İçlerinden biri:

— Eşeği öpüp te ne olacak? Hayvan öpmekten ne anlar deyince, adam:

— Ben insanlığımı göstereyim de, demiş, o ister anlasın, ister anlamasın!...

SOLDAN GERİ

Futbol Federasyonu reisi Ulvi Yenal, İsviçredeki maç hakkında «Bizim futbolu görenler halimize güler» demişti. Kulağı delik spor muhabirlerinden biri, Federasyon başkanını sıkıştırdı:

— Siz, sporumuzu görenler güler demişsiniz... Doğru mu?

Ulvi Yenal çelebi çelebi gülümsedi:

— Yanlış efendim... Ağlar diye cektim !

GEÇİMSİZLİK

Kadın, her zamanki gibi, köşe başında sadaka toplayan dilenciyi görünce sordu:

— Ne o? Bugün pek canından bezgin görünüyorsun!

Dilenci bitmiş bir tavırla başını salladı:

— Sorma hanımefendi, dedi, bu hayat pahalılığıyla başa gelemiyoruz ki... Apartıman, han, ne varsa satıp savıp köye gideceğim!..

AHMET EMİN: BİR BARDAK SUDA FIRTINA!.

FALİH RIFKI: SUY BULANDIRDIĞINDAN DİSKALİFİYE EDİLMİŞTİR!.

ESAT MAHMUT KARAKURT: KENDİ SUYU İÇİNDE!.

DOĞAN NADİ: İMAM SUYUNDA!.

CİHAT BABAN

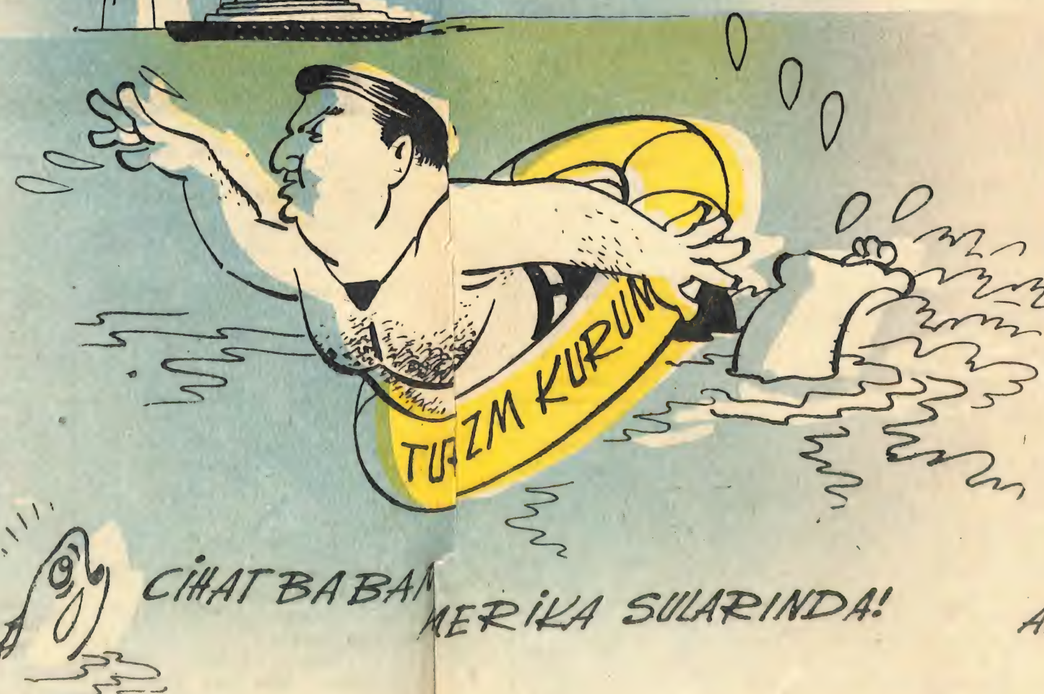

AMERİKA SULARINDA!

ALİ NACİ: NARGİLE SUYUNDA!.

AHMET EMİN: BİR BARDAK SUDA FIRTINA!.
FALİH RIFKI: SUY
DİSKALİFİYE
45
RECE
TUR
DOĞAN NADİ:
İMAM SUYUNDA!.
CİHAT BABAN:

U BULANDIRDIĞINDAN
EDİLMİŞTİR !.
ESAT MAHMUT KARAKURT :
KENDİ SUYU İÇİNDE !.
ZİZM KURUM
ERİKA SULARINDA!
ALİ NACİ :
NARGİLE SUYUNDA !.

de yüzüyor !

HİKÂYE

Yazıdan Karakter Tahlili

Vak'a 1944 de geçer. Ben o zaman bir günlük gazetede yetmiş liraya çalışırdım. Sabah saat dokuzdan, on ikiye kadar iktisat ve maarif muhabirliği yapardım. Öğleden sonra adliye muhabirliği... Ayrıca, her gün bir anket veya röportaj yazmağa da mecburdum. Akşam oldu mu, gazetenin hikâyesini, sonra bir ara da, her gün bir fıkra yazardım. Gece, radyoları dinler, Ankara haberlerini telefonla alır, patron tercüme edilecek makale vermişse, gece on ikiden sonra da bu tercümeleri yapardım. Arada vakit kalırsa, sekretere de yardım ettiğim olurdu. Bütün bunların karşılığında hepsi hepsi yetmiş lira... Yetmiş lirayı adama öyle kolay kolay vermezlerdi Bab-ı âlide o zaman. Yağma yok. İki ay stajyer diye metelik vermeden çalıştırdılar. Eğer gidip söylemesem, daha yirmi iki sene stajyer kadrosunda, parasız çalıştırırlardı. İki ay sonra utana sıkıla söyledim.

Patron: — Senden ümitliyim, iyi bir gazeteci olacaksın! Sana şimdilik elli lira veriyorum. Yalnız gazetede çapraz bulmacaları da sen yapacaksın, dedi.

Bu «şimdilik 50 lira» beş ay sürdü. Beş ay sonra bir çıkış daha yaptım, maaşım beş lira arttı. Üç ayda bir beşer lira arta arta sonunda yetmiş oldu.

Son bir çıkış daha yaptım. Patron beni karşısına aldı:

— Ne parası? dedi, seni meşhur bir muharrir yaptık, senin bize üste para vermen lâzım.

Yüzsüzlüğü ele aldım. Ama ne de olsa patron, sabıkalı yüzsüzlerden:

○

EVVELÂ...

Avukat Rasim Cenâni, bir kadını müdafaa ediyordu. Daha ilk celsedeydiler. Hâkim kadına:

— Doğru söyliyeceğinize yemin eder misiniz?

Diye sordu. Rasim Cenâni söz aldı:

— Muhterem mahkemenize hatırlatmağa cesaret ettiğim için özür dilerim. Lâkin müekkilim ne de olsa kadındır. Evvelâ yaşını sorun, yemini ondan sonra ettirin!

— Bana bak! dedi, sen yazıdan karakter tahlili yapabilirsen, maaşına beş lira daha zam yaparım.

— Hiç bilmediğim şey beyefendi! Nasıl yaparım?

— Yaparsın, yaparsın!..

Maaş oldu yetmiş beş. Ama ben de, okuyucuların yazılarından karakterlerini tahlil edecektim. Bizim gazete, bir hafta üstüste birinci sayfadan ilân verdi:

«Gazetemiz okuyucularına faydalı olmak için, büyük fedakârlıklarla, dünyanın en meşhur yazıdan karakter okuyan Grafoloji mütehassısı Her Von Ruder Schmitt'i Almanyadan memleketimize davet etmiştir. Kıymetli okuyucularımız, kendi el yazılariyle bize bir satır yazılarını gönderirlerse, profesör doktor Her Von Ruder Schmitt, yazı sahiplerinin karakterlerini gazetemize yazacaktır.»

Tabiî, bu dünyanın en meşhur Alman grafoluğu profesör doktor Her Von Ruder Schmitt'in kım olduğunu anladınız? Ayda beş liranın hatırı için profesör olmuştum.

Meğer karakterini öğrenmek isteyen ne kadar da insan varmış!.. Her gün gazeteye yüzlerce mektup yağıyordu. Bu yüzden gazetenin satışı arttı da arttı.

Patron öğretti bana:

— Herkes, kendisinde iyi şeyler olduğunu, iyi huylu olduğunu, muvaffak olamamışsa şansızlığından olamadığını zanneder. Ona göre yaz:

Ben de hep umumî hükümler üzerinde duruyorum. Meselâ şöyle:

Siz çok intizamı seven, titiz bir hanımsınız. Ama arasıra dağınık olduğunuz da belli. Siz her türlü saadete lâyıksınız. Temiz bir ruhunuz var. Samimî bir insansınız... Falan filân...

Yazdıklarım, kimsenin itiraz edemiyeceği şeyler.

Hiç unutmam, bir gün bir yazı geldi. Biz bir satır gönderin dediğimiz halde, beş sayfa yazmış göndermiş. Ben de: «Siz konuşmasını çok seven, fakat zevk le sözünüzü dinletmesini bilen bir insansınız. Mesleğinizin söz üzerine dayanan bir iş olduğu anlaşılıyor. Konuşmak suretile hayatta muvaffak olacaksınız.»

— Beyefendi... Hanımefendi geldi, zat-ı âlinizin burada olduğunu mu, yoksa maaşımı artırmak için idare heyeti toplantısında bulunduğunuzu mu söyliyeyim!..

(Foto Karikatür: Akbaba)

Bu yazının çıktığı akşam, patron telâşla odama geldi.

— Sen, dedi Osman Sözeri isminde birisine gazetede ne yazdın?

— Bilmem... Gazeteye bakalım!

Baktık, hakkında yukarıda söylediklerimi yazdığım adam. Patron:

— Adam geldi, ille mütehassısa göreceğim! Diye tutturdu, dedi.

— Ne yapacağız şimdi?

— Yapacak bir şey yok. Sen Alman olacaksın... Ben sana tercüme edeceğim.

— Siz Almanca bilir misiniz?

— Yooo... Fransızca bilirim.

Hemen sağa sola koştular. Bir Almanca bilen buldular. Hepsi iyi hoş ama, ben nasıl Almanca cevaplar vereceğim?

Adam odaya geldi. Patrona baktı, Fransızcadan Almancaya tercüme edecek adama baktı.

— Kimdir efendim profesör?

— Beni gösterdiler.

Adamın gözü tutmadı. Çünkü ben Almana değil, Japona benzerim.

Adam:

— Lütfen muhterem profesör doktor Her Von Ruder Schmitt'e hayranlığımı söyleyin. Tahlillerinde şayanı hayret derecede isabet var. Ben avukatım, muhterem doktor da benim söz sanatkârı olduğumu söylemişler.

Patron bu lâfları Fransızcaya çevirdi. Öbür arkadaş Almanca olarak bana nakletti. Şimdi sıra benim Almanca cevap vermeme gelmişti. Bir kelime de Almanca bilmem. İşi tatlıya bağlamak için teşekkür makamında elini sıkıp atlatayım dedim. Alman aksanı ile:

— Yâ! dedim, elini sıktım.

Tam o sırada baş mürettip içeri girdi. Öbürleri önlemeğe vakit kalmadan doğru bana geldi:

— Hasan bey, bugün karakter tahlili yazısını vermediniz, makineler bekliyor!

Arkamı döndüm. Patron baş mürettibi bir bahane ile çevirdi. Ama, avukatın da bakışlarında bir şüphe bulutu dolaştı.

Avukat:

— Muhterem doktordan bir ricam var, dedi. Ben bir hanımla evlenmek niyetindeyim. Mektuplarındaki el yazısından acaba karakterini öğrenebilir miyim? Profesörün yapacağı karakter tahliline göre evlenip evlenmemeğe karar vereceğim.

Patron Fransızcaya çevirdi. Tercüman Almancaya çevirdi. Een bu sefer zınk dedim kaldım. Patronun gözünün içine baktım. «At bir şey!..» diye işaret etti. başladım sallamağa:

— Das aynın lugen ubed zihte şlahın. Muger der nah vigozen mayne.

Tercüman sözüm ona bu saçmayı Fransızcaya çevirdi. Patron da avukata Türkçesini söyledi.

— Muhterem profesör, tabii, derhal yaparız! Ve tam karakterini tahlil ederiz, diyorlar.

Avukat bu sefer:

— Ben biraz Almanca bilirim. Fakat profesörün söylediklerinden hiç bir şey anlıyamadım, demez mi?

Patron hemen:

— Profesör Bavyeralıdır, onun dilini Almanlar bile zor anlar, dedi.

O gün aksilik üstüste, kahveci içeri girdi:

— Hasan bey çay sizin :

Patron çayı aldı, kahveciyi sepetledi. Ama avukat büsbütün işkillendi. Ve tam o sırada büyük felâket koptu. Her gün bir kaç defa gelip giden, kapıcıya kendnmi hep yok dedirttiğim bizim mahallenin bakkalı girmesin mi içeri? O kadar kişinin içinde:

— Şükür gördüğümüze Hasan bey... Günde on defa gelip gidiyoruz. Ayıp yahu!. Bugün yarın, bugün yarın, ne atlatıp duruyor sun beni? Veresiye verdikse kötülük mü ettik?

Patron:

— Ne istiyorsunuz beyim, dedi, o zat Türkçe bilmez.

— Ne? Türkçe bilmez mi? Allah Allah!.. Fasulyeyi, sovanı alırken bülbül gibi kâfir.

Bana döndü:

— Hasan bey, lâf anlamam, para!..

Cevap verdim:

— İh bin gayne mah zaytung zinh!

Bakkal sersem sersem yüzüme baktı:

— Sen çıldırdın mı be!..

— Yevol!.. Şugenabın zule mi hen...

Bizim tercüman dayanamadı, kık! diye kıkırdamağa başladı. Avukat hayret içinde, bir bana, bir patrona, bir bakkala bakıyor.

Patron bakkala döndü:

— Birader, sen bu zatı benzettin... Bu adam Alman profesörü...

— Alman profesörü mü? Demek bu herif adamakıllı dolandırıcılığa başlamış. Beğim, sizi Alman profesörüyüm diye kandırmış. Baksana suratına... Böyle Japon suratlı Alman gördün mü sen ömründe?

Ben gayet asık bir çehre ile, güya etrafımda neler olduğunu soruyorum:

— Zi goyner kamaradın şiftangın zuhne?..

Avukat tercümanı itti, bana döndü:

— Neye suratın kızardı?

Ben artık, o sıra, Alman profesörü olduğumu unutmuşum:

— Bilmem!.. dedim.

Avukat:

— Tuuu!.. dedi, çıktı.

Bakkal da onu taklit etti gitti. Patronla başbaşa kalmıştım. Eiimle, yüzümü, gözümü siliyordum. Patron:

— Bir işi beceremedin. Maaşından on lira kesiyorum. Yazık lar olsun! Tuuu sana!.. dedi, o da gitti.

ATEŞ-SİN

— Beyefendi, sen elli bin ver, bu arsayı al... Yarin yüz bine elini öpene satarsın!..

(Semih Balcıoğlu)

○

TELÂKKİ MESELESİ

Yeni evliydiler. Perihan ikinci günü kocasından bin lira istedi. Delikanlı:

— Parayı ne yapacaksın sevgilim? Diye kekeledi. Sence para mı daha kıymetli, saadet mi?

Perihan hiç düşünmedi:

— Tabii saadete daha çok kıymet veriyorum, dedi. Zaten onun için parayı istiyorum, saadeti de sana bırakıyorum ya!

— Illustrete... Bugünkü illüstrete!..

— Seleksiyon geldi, seleksiyon!.

— Pari - Maç... Tayyare postası Pari maç!.

Manidifata!.. Kadınlara Model.

BABA MİRASI

YAZAN: ALİ YAZMIŞ ÇİZEN: MİM UYKUSUZ

ADIM HAYDAR İVEDİK. BEN, DAHA ANAMIN KARNINDA İKEN DİLEKCE TAKİBİNE BAŞLAMIŞTIM...

1

DOKTOR ANNEMİN RÖNTGENİNE BAKINCA ŞAŞIP KALMIŞTI...

2

AMAN YARABBİ... AĞRIM TUTTU!.. ELÂLEME REZİL OLACAĞIM...

FATMÂNIM SAMBA YAPACAK BAŞKA YER BULAMADIN MI? UTAN, UTAN!..

3

MÜJDE FATMÂNIM!.. EVRAK TOPU GİBİ BİR OĞLUN OLDU!

BİR CANÇIKARAN ÇAĞIRSAK YA BE!..

YUUU!.. VELEDE BAK VELEDE

İNGAAA!...

4

ELİMDE EVRAKLARLA DÜNYAYA GELDİM. GÖZÜMÜ BİR RESMÎ DAİREDE AÇTIM...

5

mim uykusuz

YÜRÜMEĞE BAŞLAR BAŞLAMAZ O DAİRE SENİN BU DAİRE BENİM, ANNEMİN PEŞİNE TAKILDIM...

6

BABA MİRASI

YAZAN: ALİ YAZMIŞ ÇİZEN: MİM UYKUSUZ

(Sonu var)

Kadın Olan Erkeğin HATIRALARI

Yazan: İlâllah Şerrinden

— 11 —

Daireden girerken, bizim kapıcı Muharrem efendiye:

— Merhaba Muharrem efendi! dedim.

Adam beni tanımadı. Suratıma acayip acayip baktı:

— Buyurun hanımefendi! dedi.

Müdürün kapısını vurdum. İçeriden;

— Gir! Diye bir ses böğürdü. Bu herif bana oldum olasıya kızardı. Hep bu Huriyenin aşkından, Bakanlığa gönderilecek resmî bir yazıyı yanlışlıkla, dairenin bir ilânı zannederek gazetelere, gazetelere verilecek ilânı dalgınlıkla seferberlik müdürlüğüne, Bakanlığa gönderilecek zarfa da yine yanlışlıkla, bizim mahalle bakkalının hesaplarını koyup göndermiştim. Bu yüzden müdür beni, sille tekme kovalamış, işten atmıştı. Şimdi tekrar işe alması için yalvarıp yakaracaktım. Yüreğim çarpa çarpa içeri girdim. Ben daha ağzımı açmadan, müdürün yüzü gevşedi, yayıldı. Memurlara karşı dram tiyatrolarının ağlamaklı maskına benzeyen acı, ekşi suratı yılıştı. Dudaklarını zorla toparladı.

— Bir emriniz mi var hanımefendi?

— Ben... Diyebildim. Masasından kalkmıştı. Bana yer gösteriyordu:

— Böyle buyurun hanımefendi...

— Efendim, ben...

— Bir şikâyetiniz mi var yoksa?

— Hayır efendim..... Ben...

— Dairemizde takip edilecek bir işiniz varsa....

Cevap vermeme fırsat bırakmadan zile bastı.

— Ne emredersiniz efendim? Kahve, çay?.. Yoksa bir gazoz mu?

Sigara paketini uzattı. Bir sigara aldım. Bacak bacak üstüne attım. O sigaramı yakarken:

— Bir gazoz içerim, dedim.

Odacıya:

— Bir gazoz içerim, dedim.

Gözleri, açılan etekliğimden görünen dizkapaklarıma mıhlanmıştı. Püskürte püskürte konuşmasından, tükürük bezlerinin bir den hızla çalışmağa başladığı anlaşılıyordu.

— Size bir ricaya gelmiştim efendim... Eğer rahatsız etmiyorsam...

— Aman efendim... Estağfurullah... Emir telâkki ederiz. Teşrifinizle bahtiyar oldum.

Filmlerdeki aşk sahnelerinde olduğu gibi, gözlerim müdürün dudaklarında:

— Gazetede bir ilânınızı gördüm. Bir daktilo arıyormuşsunuz... Acaba müracaat için geç mi kaldım, bilmem ki...

İlân gördüm diye atıyordum. o beni sahiden bir ilân görmüş de, buraya yanlışlıkla gelmiş bir kadın zannetti.

— Tabiî... Bizim de sizin gibi bir daktiloya son derecede ihtiyacımız var.

Oturduğum yerde biraz kıvrandım, eteklerim az daha açıldı.

— Bir çok müracaatler oldu, dedi.

Kabul etmiyecek diye ödüm patladı.

— Amân, bugün de pek sıcak!.. Diye göğsümü açtım.

— Fakat sizin gibi, işinin ehli...

Göğsümün son düğmesini de açtım.

— Sizin kadar vazifesine bağlı.

Çorabımı düzeltir gibi yaptım, jartiyerle oynadım.

— Ve sizin kadar ciddi bir hanım müracaat etmedi.

— Teveccühünüz... İltifat ediyorsunuz.

(Devam edecek)

— Bak! Prensip sahibi adam...

— Bak! Para sahibi adam!..

(Ferruh Doğan)

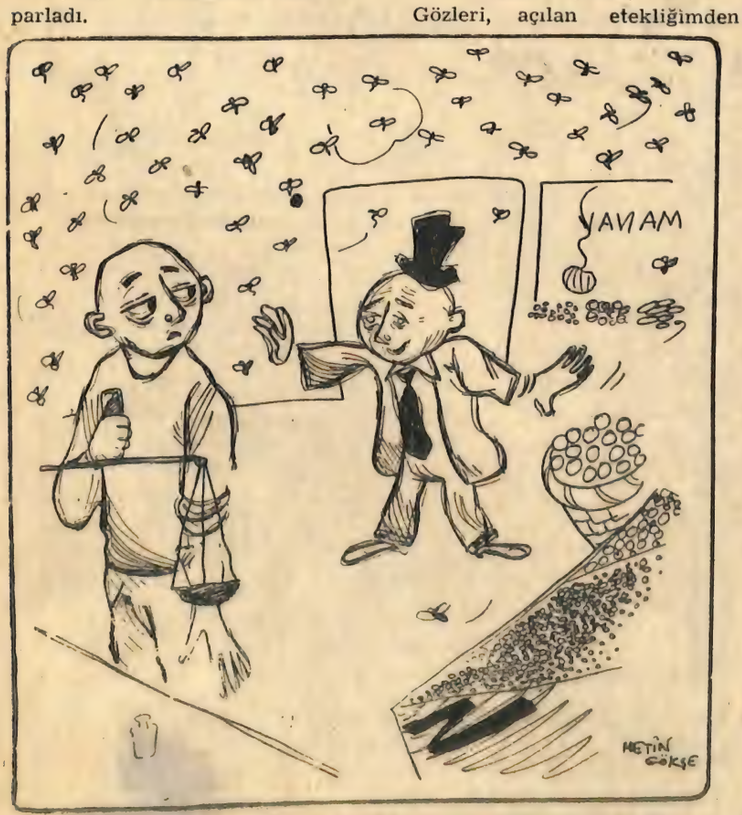

— Maşallah Alicim... Senin dükkânda epey sermaye varmışl...

(Metin Gökçe)

Uzatma Sözü

Kırk yıllık ömrümüzde ne insanlar görmüşüz,
Görülecek ne varsa, bir zamanlar görmüşüz.
Bu kalemden medhiye çıkmamış, işte bundan,
Ne atiyye almışız, ne ihsanlar görmüşüz.
Şaşılacak çok şeyler görmüşüz bu diyarda,
İnsanlardan sürüler, kurt çobanlar görmüşüz.
Hayvan-ı nâtıkların söylev, nutuk çektiği,
Hayvanat bahçesinde ne hayvanlar görmüşüz!
El-etek öpülecek kalmayınca bir insan,
Dalkavukluk edilen patlıcanlar görmüşüz.
Makam otosu ile giderken tuvalete,
Şimdi yayan yapıldak kodamanlar görmüşüz.
İblis ile şeytana ters giydirip papucu,
Beş vakit namazında müslümanlar görmüşüz!
Makamına muvafık orman kibarlarından,
Nezaket dersi veren ne nâdanlar görmüşüz!
Demokrasi tarihi yazacak buu yarın,
Demokrasi tarihi yazacak bunu yarın,
Kabiliyyet, istidat, yok onun burda yeri,
En yüce makamlarda saksağanlar görmüşüz!
Aptal dostlarımızdan yıllarca çektiğimiz,
Derdinizi anlıyan ne düşmanlar görmüşüz!
Gıdıklayıp güldüren meşhur mizahçılar mı?
Buz dolabından farksız nüktedanlar görmüşüz.
Bir kafiye uğruna uzatma artık sözü,
Daha sen lep demeden, anlıyanlar görmüşüz!

FALAN - FİLÂN

AKBABANIN ROMANI

SİHİRLİ HAVUZ

Yazan: Thorne SMİTH Çeviren: Azize ERTEN

— 7 —

— Tabii... İstersen, ayakkaplarını çıkarma.

— Pek komik bir manzara arzedeceğim...

— Bundan bana ne? Çıkar şu donunu...

— Donumu ha?... Eyvaah, artık mahvoldum...

Birden Pebble'ın erkeklik damarları kabarmıştı. Yerinden kalkıp kıza sarıldı. Bir müddet mücadele ettiler. Sonra Bagaj, yavaşça Pebble'dan sıyrıldı.

— Şşşt ,arkana bak...

Havuzun suyu birden yarıldı, Bagaj'ın vücudunu içine aldı ve yine kapandı. Rex Pebble, acaba nereye gitti? diye düşündü? Bütün olıp bitenler hayâlden ibaret miydi? Yoksa Nockashima, kokteyle uyuşturucu bir madde mi ilâvę etmişti? Mr. Pebble şöyle kendine baktı, çırılçıplaktı... Demek hepsi hakikatti?... Bunlardan sonra geri dönüp metresinin yüzüne bakmayı canı istemiyordu. Fakat maalesef mecburdu... Metresinin yanına gitmezse, nasıl olsa kadın onu bulurdu. Pebble, derin derin içini çekip, çamaşırlarını topladı.

Spray Summers, kızmaktan ziyade hayret etmişti... Pebble'ı görür görmez:

— Söyle bakayım, dedi, havuzun kenarında ırzına geçmek istediğin kadın kimdi?

— Sen herşeyi ters görmeye başladın. Bir defa kadın bana tecavüz etmişti. Sonra seni görür görmez, havuza atlayıp kaçtı.

— 1 —

— Öyleyse neden dışarı çıkmıyor? Ona biraz akıl verirdim... Sakın boğulmasın?

— Canım kadın Bagaj'dı. Fakat artık gitti... Bak bak, Spray, yeri boş...

DÖRDÜNCÜ KISIM

TAM GÜNEŞ BATARKEN

Spray Summers, o hınzır Bagaj'ın bir vakitler durduğu yere kızgın kızgın baktı, sonra dünyanın en namuslu kadınına yakışacak bir edayla burnundan soludu:

— Allahın belâsı karı, diyordu, burada ne halt ediyordu acaba?..

— Vallahi bilmem ama galiba pantalonunu çıkarmaya uğraşıyordu...

— Sebep?..

Mr. Pebble, son derece masum bir tavırla:

— Kimbilir ne gelmiştir karının aklına... dedi.

Kadın ısrar ediyordu:

— Bunu senden daha iyi bilecek bir kimse göremiyorum... Eğer herifin biri donunu çıkarmıya çalışırsa, ilk iş bu hareketinin sebebini sorarım...

— Ben vereceği cevaptan biraz korkuyordum da...

— Bence bu lüzumsuz, çünkü karının maksadı âşikâr: Herhalde bir çift pantalona ihtiyacı vardı... Zaten senin de ona başka türlü faydalı olmana imkân yok...

— Bu da yetmez mi?

— Gençken, boş pantalon benim nazarımda bir şey ifade etmezdi de... Hem biliyor musun, karının hali midemi bulandırıyor... Galiba sadece bir pantalon almak değildi düşüncesi...

— Sana öyle gelmiştir... Peki heykelin buradan kaybolmasına ne dersin?.. Üzülmedin mi?

(Devamı var)

— 2 —

Hikâye Mükâfatı
1. — 100, 2. — 50, 3. — 25 lira.

Şiir Mükâfatı
1. — 100, 2. — 50, 3. — 25 lira.

Röportaj Mükâfatı
1. — 100, 2. — 50, 3. — 25 lira

Karikatür Mükâfatı
1. — 100, 2. — 50, 3. — 25 lira.

Hakemlere
En doğru rey verecek hakem okuyucularımızdan, birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 L.

AKBABA, yeni ve büyük dört müsabaka açmıştır: Mizahî hikâye, Mizahî şiir, Mizahî röportaj ve Karikatür.

1 — Bu müsabakalar yalnız amatörlere mahsustur.

2 — Okuyucularımız, bu dört müsabakanın hepsine, yahut istediklerine girmekte serbesttirler.

3 — Yazılar, mutlaka makine ile ve kâğıdın bir yüzüne yazılmış olmalı, karikatürler çini mürekkebile beyaz kâğıda çizilmeli ve boya kullanılmamalıdır.

4 — Geçen sayıdan itibaren, müsabakamız için sıra ile dört kupon neşredilecektir. Bu kuponlar tamam olduktan sonra, cevaplara iliştirilerek gönderilmelidir.

5 — Müsabakamızın 4. ncü kuponu 26 Ağustos perşembe sayımızda çıkacaktır. Uzak illerimizdeki okuyucularımızın müsabakamıza katılabilmeleri için, cevaplar 10 eylûl cuma gününe kadar kabul edilecektir.

6 — Müsabakamıza eserlerile katılmıyan okuyucularımız hakem olarak katılacaklardır. Şöyle ki:

İlk elemeyi seçkin bir hakem heyeti yaptıktan sonra, ayırdığı eserler sıra ile Akbabada neşredilecek ve birincileri, ikincileri, üçüncüleri okuyucularımız seçeceklerdir.

BÜYÜK MÜSABAKA KUPONU : 2

Dünya Karikatürleri

— Bak, bak: Erkek olan kadın geçiyor!..

— Fransız —

— Kör ol inşallah, ciğerimi yaktın benim..

— İtalyan —

— Haydi çık... Karın uzaklaştı!..

— Fransız —

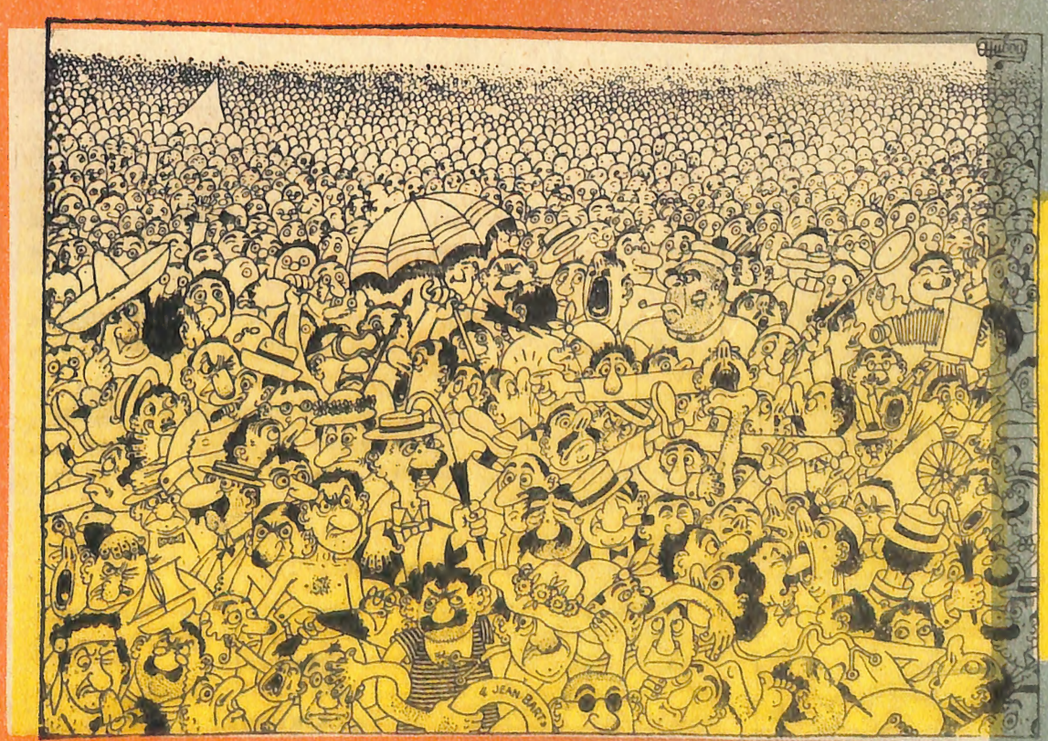

— Galiba denize yaklaştık: Ayağım ıslak bir yere bastı!..

— Fransız —

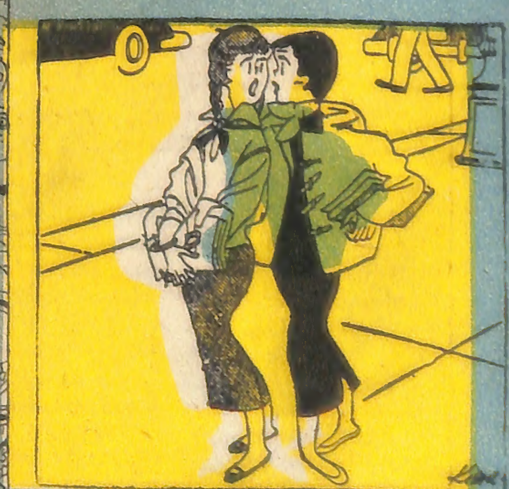

— Tatilimi rahat geçiremiyeceğim bu yaz.. Annem çok güç bir vazife yükledi: Mutlaka bir koca bulacakmışım kendime!..

— Fransız —

Türkiye İş Bankası

1.500.000 liralık plânın son üç çekilişi:

25 Ağustos:	1 Kasım:
Bahçeli 6 Ev	Bahçeli 6 Ev

30 Aralık

Bahçeli 8 Ev

Hesabınızda daima en az 150 lira bulundurunuz

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PUROdan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

4-20

İstibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Milli Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti

hayatını, Malını Düşünenlerin sığınağıdır

İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ

Galata — Bankalar Cd- No. 80

ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON

Müdür : 42664

Santral : 47580

Telgraf : Sigortas — İSTANBUL

Seba Melikesi Belkıs!

Eşsiz sinema romanı... Dünyanın en güzel sinema yıldızının bir tablo kadar güzel resimlerile süslü.

Fiatı: 50 Kuruş

Not: 50 kuruşluk posta pulu göndermek kâfidir.

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Öğretmen — Doğru söyle: Bu vazifeni baban mı yazdı, ağabeyin mi?...